Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Stowe, Harriet Beecher.; Oversat fra Engelsk.
Titel | Title:	Maiblomsten : Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Holbæk : Jordans Forlag, 1853
Fysiske størrelse | Physical extent:	141 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.-166.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 08562 9

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Det Kgl. Bibliotek

130025464746

Maiblomsten.

Fortællinger

af

Mrs. Harriet Beecher Stowe,

Forf. til „Onkel Toms Hytte".

Oversat fra Engelsk.

Jordan's Forlag.

Trykt hos Chr. Bech i Holbæk.

1853.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Oprigtighed.

Der er eet Slags Oprigtighed, som er Resultatet af reen Umistænksomhed og som betinges af en vis Mangel paa Kjendskab til Verden og Livet; denne Egenskab appellerer til vor Ædelmodighed og vor Overbærelse. Der er et andet Slags Oprigtighed, den, der er eiendommelig for en stærk, men reen Sjæl, som er bekjendt med Livet, klar i sin Dømmekraft, sanddru i sine Forsætter og slaaer over Forklædning og Hykleri; denne Oprigtighed vækker Agtelse. Den første synes ene og alene at udgaae fra Impuls, den sidste fra Impuls og Reflection i Forening; den første stammer paa en vis Maade fra Uvidenhed, den sidste fra Selvkundskab; den første har sin Oprindelse fra en umistroist Stolen paa Andre, den sidste fra i en dygtig og velgrundet Tillid til sig selv.

Hvis Læseren antager, at dette er Begyndelsen af en Prædiken, tager han hviligen feil, skjøndt jeg maa tilstaae, det har en noget tvetydig Klang. Jeg har blot villet benytte det som Indledning til en lille Charakteerskizze, som Du kan see lidt paa, Læser, skjøndt jeg ikke er vis paa at Du vil lide den.

Man sagde om Alice H., at hun havde en Mands Sjæl, en Qvindes Hjerte og en Engels Ansigt, en Combination, som alle mine Læsere vilde anseе for sjelden lykkelig.

Der har aldrig existeret et Fruentimmer, saa forskjellig fra sine Lige i hendes Maade at tænke og handle paa, og dog saa almeen populair. Men det mærkværdigste Træk hos hende var hendes stolte Foragt for al Sminke og Affectation i Tanke, Ord og Handling. Hun behagede Alle; thi hun sagde hundrede Ting, som en Anden havde villet dølge, og udtalte dem med en værdig Tryghed, som fik En til at undre sig over at man nogensinde havde kunnet betænke sig paa selv at udtale dem. Denne Aabenhjertighed lignede heller ikke et Menneskes Svaghed, som ikke kunde fortie Noget, eller det bestemte Forsæt at føre Krig med Samfundsformerne. Det var en rolig Oprigtighed, som styredes

af en rigtig Sands for det Passende; hun viste, naar hun skulde tie, men naar hun talte, talte hun Sandhed.

Denne sjeldne Aabenhjertighed lokkede ofte overfladiske Jagttagere til at troe, at de neie kjendte hendes sande Characteer, længe førend de gjorde det — ligesom man veed, at mange Indsøers yndige Gjennemsigtighed skuffer Øiet med Hensyn til deres Dybde; men jo længer man kjendte hende, desto større Nuancer i Characteren viste sig gjennem det samme gjennemsigtige Medium. Men nu kan Du iaften, Læser, besøge Miss Alice en halv Times Tid, og saa maa Du selv dømme. Træd ind i hendes lille Dagligstue. Paa Sophaen derinde sidder Miss Alice og syer et Par Kniplingsærmer paa en Silkekjole. Denne Syssel ville vi lade hende fortsætte, til vi have fuldendt vor Skizze.

Seer Du den smukke lille Dame med de funklende Øine, den elastiske Form og den yndige Haand og Fod, som sidder paa den anden Ende af Sophaen? Hun er en Skjønhed; Characteren er strevet i hendes Ansigt — den lyner fra hendes Øie — den viser sig i hendes Smilehuller, i hele hendes Væsen.

Men see — Alice har reist sig og er gaaet hen til

Speilet, hvor hun ordner det skjønneste kastaniebrune Haar af Verden paa den meest smagfulde Maade. Den lille Dame følger enhver af hendes Bevægelser paa den samme komiske Maade, hvorpaa en Killing iagttager et Nogle Garn paa Gulvet.

„Det kan ikke nytte Dig, at Du nægter det, Alice, — Du gaaer virkelig ud paa at see tækkelig ud iaften", — sagde hun.

„Det gjør jeg unægtelig", — svarede Alice rolig.

„Og Du haaber at behage Mr. A. og Mr. B.", — vedblev den lille anklagende Engel.

„Jeg nægter det ikke", — sagde Alice, idet hun krummede sine hvide Fingre om en yndig Lok.

„Det vilde jeg ikke sige, hvis jeg gjorde det, Alice."

„Saa burde Du heller ikke spørge mig."

„Min Gud, Alice!"

„Hvad mener Du?"

„Jeg har aldrig kjendt en saadan Pige som Du er."

„Det er nok muligt", — svarede Alice, idet hun bukkede sig ned, for at tage en Knappenaal op.

„Hvad mig angaaer", — sagde den lille Dame

— „vilde jeg aldrig gjøre mig Uleilighed for at behage noget Menneske — mindst en Herre."

„Det vilde jeg", — sagde Alice — „hvis de ikke kunde lide mig, uden at jeg gjorde det."

„Hvad, Alice? Jeg skulde dog ikke troe, at Du sværmer for Beundring?"

„Jeg holder meget af at blive beundret", — svarede Alice, idet hun vendte tilbage til Sophaen — „og det antager jeg Enhver gjør."

„Jeg bryder mig ikke om Beundring", — bemærkede den lille Dame — „det er mig ligegyldigt, om Folk lide mig eller ei."

„Saa er det virkelig Skade, at vi Alle lide Dig saa godt, Cousine", — sagde Alice med et godmodigt Smiil.

Om Miss Alice ogsaa var skarpsynet, gjorde hun dog aldrig nogen strænge Brug af denne Evne.

„Men det kunde aldrig falde mig ind, Cousine", — vedblev den lille Dame — „at en Pige som Du ødslede nogen Tanke paa Toilette, Beundring og alle de Dele."

„Jeg veed ikke, hvad Slags Pige Du antager mig for", — sagde Alice — „men jeg for min Part

gjør kun Krav paa at være et almindelig menneskelig Væsen og skammer mig ikke ved almindelige menneskelige Følelser. Har Gud skabt os saaledes at vi holde af at blive beundrede, hvorfor skulde vi da ikke aabent bekjende det? Jeg holder af det — Du holder af det — Alle holde af det; og hvorfor skulde ikke Alle vedgaae det?"

„Nu ja", — svarede den lille Dame — jeg antager, at Alle nære en — en vis Forkjærlighed for Beundring. Jeg er villig til at erkjende, at jeg gjør det; men —"

„Men Du nærer ingen særlig Forkjærlighed derfor; var det ikke det, Du vilde sige?" — spurgte Alice — „det er netop den Maade, hvorpaa man altid reder sig fra Sagen. Alle ere villige til at vedkjende sig en almindelig Stræben efter at vinde Andres gode Mening, men Halvdelen af Menneskeslægten skammer sig ved at tilstaae det, naar Talen bliver om et specielt Tilfælde. Jeg er kommen til den Overbeviisning, at hvis det er sandt i Almindelighed er det ogsaa sandt i Særdeleshed, og jeg vil vedkjende mig det i begge Henseender."

„Men det synes dog at være smaaligt", — meente den lille Dame.

„Det er smaaligt at leve udelukkende derfor, at stile sin Id og Tragten derefter paa en egenkjærlig Maade; men det er ikke smaaligt at nyde det, naar det kommer, eller endog at stræbe derefter, naar vi ikke sætte høiere Interesser tilside derved. Alt, hvad Gud har skabt os til at føle, er værdigt og reent, naar vi ikke misbruge det"

„Men, Alice, jeg har aldrig hørt noget Menneske udtale sig saa frit som Du."

„Næsten Alt, hvad der er uskyldigt og naturligt, kan udtales; og hvad det angaaer, der ikke er uskyldigt og naturligt, bør man ikke engang tænke derpaa."

„Men, kan Alt, hvad man tør tænke, udtales?"

„Nei, vi have et Instinkt, som lærer os at tie sommetider; men hvis vi overhovedet tale, saa lad det skee ligefrem og oprigtigt."

„Nu er det for Exempel", — vedblev den lille Dame — „meget uskyldigt og naturligt, som Du siger, at tænke godt om sig selv baade i den ene og anden Henseende, især naar Alle bestyrke En i denne Tro.

Vilde Du nu tale Sandhed, naar En spurgte Dig ud desangaaende?"

„Hvis det var en Person, som havde Ret til at spørge, og hvis det var paa behørig Tid og Sted — ja, det vilde jeg", — svarede Alice.

„Nuvel, saa spørger jeg Dig, Alice, paa denne behørige Tid og Sted — troer Du, Du er smuk?"

„Nu venter Du formodenlig, at jeg skulde neie for alle Stolene i Stuen, inden jeg svarer", — sagde Alice — men denne Ceremonie vil jeg sætte tilside og ligefrem erklære, at jeg troer det."

„Troer Du, Du er god?"

„Ikke fuldkommen god."

„Nei, men troer Du, Du er bedre end de Fleste?"

„Saavidt jeg kan domme, troer jeg, jeg er bedre end Mange; men i denne Sag kan jeg virkelig ikke stole paa min egen Dømmekraft."

„Godt, Alice, nu blot eet Spørgsmaal til: Troer Du, James Martyrs holder meest af Dig eller af mig?"

„Det veed jeg ikke", — svarede Alice.

„Jeg spurgte ikke om hvad Du vidste, men om hvad Du troede", — sagde Damen — „Du maa dog have en Mening derom."

„Nuvel, jeg troer, han holder meest af mig", — sagde Alice.

I dette Øieblik aabnede Døren sig, og James Martyrs traadte ind. Alice rødmede, saae lidt comisk ud, og fortsatte sit Syarbeide, medens den unge Dame begyndte:

„Jeg ønsker virkelig, Mr. James, De var kommen et Minut før, saa havde de hørt Alices Bekjendelser."

„Hvad har hun da bekjendt?" — spurgte James.

„At hun er smukkere og bedre end de Fleste."

„Det er Intet, man behøver at skamme sig over", — meente James.

„Nei, men det var ikke Alt: hun ønsker at tage sig net ud, hun sværmer for Beundring, og saa videre."

„Det troer jeg ogsaa; det ligner hende", — sagde James med et Blik paa Alise.

„Men dertil kommer", — vedblev den lille Dame — „at hun har holdt en Prædiken til Forsvar for Forfængelighed og Selvkjærlighed."

„Og næste Gang skal Du skrive min Prædiken op", — sagde Alice — „thi jeg troer ikke, Din Hukommelse er synderlig tro."

„De seer, James", — sagde Damen — „at Alice har gjort sig det til et Princip at sige Sandheden reentud, naar hun overhovedet taler, og jeg har sat hende i Forlegenhed med mine Spørgsmaal. Jeg ønsker virkelig, De vil gjøre hende nogle. Men min Gud, der kommer Onkel C. og vil have mig med ud at kjøre. Jeg maa løbe.

Den lille Sommerfugl ilede ud og efterlod James og Alice i en tête-à-tête.

„Der er virkelig eet Spørgsmaal" — sagde James, rømmende sig.

Alice saae op.

„Der er eet Spørgsmaal, Alice, som jeg ønsker De vilde besvare."

Alice spurgte ikke om hvori Spørgsmaalet bestod, men begyndte at see meget høitidelig ud, og nu lukkede Døren sig netop — derfor har jeg aldrig faaet at vide, hvad det var at Alices Ven James ønskede at blive oplyst om.

Det meget Overhæng.

En Skizze.

Det var en lys, klar Aften i Slutningen af Decembermaaned, da Mr. A. vendte tilbage fra sit Contoir til det varme Arnested og den magelige, bløde Lænestol i sin Dagligstue hjemme. Han ombyttede sine svære Støvler med Tøfler, trak Folderne af sin Slobrok om sig, lænede sig tilbage i Stolen og stirrede paa Loftet og rundt omkring sig med en yderst selvtilfreds Mine. Og dog var der en Sky paa hans Pande; hvad kunde der være iveien med Mr. A.? Sagen var den, at han samme Eftermiddag i sit Contoir havde modtaget et Besøg af en Formand for et Velgjørenhedsselskab og var bleven indstændigt opfordret til at forøge sit Subscriptionsbeløb for sidste Aar med det Dobbelte, og denne Opfordring var bleven understøttet af Argumenter og Grunde, som han ikke godt viste hvorledes han skulde imødegaae. „Folk troe", — sagde han ved sig

selv — „at jeg er gjort af Penge; dette er fjerde Gang iaar, jeg er bleven anmodet om at fordoble mit Subscriptionsbidrag, og i dette Aar har jeg havt svære Udgifter til Familien — Bygningsarbeide — Meublering — Gulvtæpper — Gardiner — der er ingen Ende paa alle de nye Sager, jeg har kjøbt — jeg indseer virkelig ikke, hvor det vil blive mig muligt at give en Cent. mere i velgjørende Øiemed. Desuden er der Regningerne for Pigerne og Drengene -- Alle sige de, at de maa have to Gange saameget nu som inden vi flyttede ind i dette nye Huus. Gud veed, om jeg egentlig handlede fornuftigt, da jeg lod det bygge!"

Og Mr. A. stirrrde paa Loftet og betragtede det kostbare Meublement og saae paa det knittrende Baal i Kaminen. Han var træt, søvnig og udmattet; hans tunge Øielaag lukkede sig — han slumrede ind I sin Søvn syntes han, at han hørte en Banken paa Døren, at han aabnede den, og at der stod en simpelt, fattigt klædt Mand for ham, som i en forunderlig blid og sagte Tone bad om at faae ham itale i Centrum. Mr. A. bad ham gaae ind i Stuen og trak en Stol hen til Ilden. Den Fremmede saae sig opmærksomt

om, vendte sig derpaa om til Mr. A. og rakte ham et Papir.

„Det er Deres Bidrag til Missionsselskabet for ifjor", — sagde han — „De kjender al den Trang, som bør afhjælpes i saa Henseende, saa godt som jeg kan fortælle Dem det. Jeg er kommen, for at høre, om De ikke kunde lægge Lidt til."

Dette blev sagt i den samme lave og rolige Tone som hidtil; men Mr. A. følte sig — af hvad Grund, kunde han ikke forklare sig — mere forlegen ligeoverfor den simple, fattige, fordringsløse Mand, end han havde været i noget andet Menneskes Nærværelse. Han taug i nogen Tid, inden han kunde svare, og da begyndte han, paa en hastig og forvirret Maade, med de samme Undskyldninger, som vare forekomne ham saa tilfredsstillende om Eftermiddagen — de haarde Tider, Vanskeligheden ved at drive Penge ind, Familieudgifter, osv.

Den Fremmede mønstrede det rummelige Værelse med et roligt Blik, betragtede den store Luxus og Elegance, der herskede i samme, og tog, uden at yttre et Ord, det Papir fra Kjøbmanden, som han havde leveret ham; hvorpaa han overrakte ham et andet.

„Dette er Deres Bidrag til Tractatforeningen. Vil De ikke føie Lidt dertil? De veed, hvad Selskabet har udrettet, og hvormeget Mere det ønsker at gjøre, hvis Christne blot vilde give det Midler ihænde. Føler De Dem ikke opfordret til at lægge en Smule til?"

Mr. A. blev meget urolig over denne Vending i Sagen, men der var Noget i den Fremmedes milde Væsen, som imponerede ham; men han svarede, at skjøndt det gjorde ham inderlig ondt, vare hans Omstændigheder saaledes beskafne, at han dette Aar ikke saae sig istand til at forøge sit Bidrag til nogen af de Velgjørenhedsanstalter, han havde tegnet sig som Subskribent til.

Den Fremmede tog Papiret tilbage, uden at svare, men i dets Sted overrakte han Kjøbmanden Subskriptionen til Bibelselskabet, og i nogle klare og indtrængende Ord mindede han ham om dets velbegrundede Krav og bad ham atter om at øge Lidt til den Sum, han havde skrevet sig for. Nu begyndte Mr. A. at blive utaalmodig.

„Har jeg ikke sagt", — svarede han — „at jeg ikke kan gjøre det Mindste mere, end jeg gjorde ifjor, for Velgjørenhedsanstalterne? Dette Overhæng iaar

synes aldrig at ville faae Ende. I Begyndelsen var Talen kun om tre eller fire Anliggender, og de Summer, man bad om vare moderate. Nu tage disse Selskaber til Dag for Dag; Alle fordre Penge af os, og naar vi have opfyldt deres Ønske engang, bede de os om at doublere og triblere vort Bidrag. Dette Uvæsen faaer jo ingen Ende; vi kunne ligesaa godt holde op med det nu som senere."

Den Fremmede tog Papiret tilbage, reiste sig og saae paa Kjøbmanden med et Udtryk, der sik dennes Hjerte til at banke høit.

„Jaften for et Aar siden", — sagde han — „troede De, at Deres Datter laae for Døden; De kunde ikke sove af Sorg. Hvem var det De paakaldte hele den Nat?"

Kjøbmanden foer sammen og saae op; en Forandring syntes at være kommen over hele Gjæstens Udseende. Dennes Blik var fæstet paa ham med et roligt fast og gjennemtrængende Udtryk, som indjog ham en med Skræk blandet Ærefrygt. Kjøbmanden stjød sin Stol tilbage, bedækkede sit Ansigt med Hænderne, men svarede ikke.

„For fem Aar siden", — sagde den Fremmede —

„da De laa ved Gravens Rand og troede, at naar De døde, vilde De efterlade en Hob hjælpeløse Børn, som der intet Skridt var gjort for at forsørge — husker De, hvorledes De saa bad? Hvem frelste Dem da?"

Den Fremmede holdt inde, for at oppebie Svaret, men der indtraadte en Gravstilhed. Kjøbmanden bøiede sig blot lidt fremad som En, der var aldelses overvældet, og lænede sit Hoved til Kaminen.

Den Fremmede traadte et Skridt nærmere og sagde i en endnu mere dæmpet og udtryksfuld Tone:

„Mindes De, for femten Aar siden, dengang da De følte Dem saa fortabt, saa hjælpeløs, saa haabløs — da De tilbragte Dage og Nætter i Bøn — da De tænkte, De vilde give Alverden for en eneste Times Visshed om at Deres Synder vare Dem tilgivne? — Hvem laante Dem Øre da?"

„Det var min Gud og Frelser?" — svarede Kjøbmanden, hvis Samvittighedsfølelse pludselig gav sig Luft — „O, ja, det var ham!"

„Og har Han nogensinde klaget over at man har overhængt ham for ofte?" — spurgte den Fremmede med en bebreidende Blidhed i Stemmen. „Siig mig", — tilføiede han — „vilde De give Deres Minde til

at begynde inat og aldrig fordre mere af Ham, hvis Han fra iaften af Intet mere vil fordre af Dem?"

„O, aldrig, aldrig!" — svarede Kjøbmanden og kastede sig for hans Fødder.

Men idet han udtalte disse Ord, syntes Figuren at forsvinde, og han vaagnede i den stærkeste Bevægelse.

„O, min Frelser, hvad har jeg sagt? Hvad har jeg gjort?" — udbrød han — „Tag Alt, Alt, hvad jeg eier! Hvad betyder hele min Eiendom imod hvad Du har gjort for mig!"

Lad hvert Menneske passe sine egne Sager.

„Du vil altsaa ikke underskrive dette Papir?“ — sagde Alfred Melton til sin Fætter, en smuk ung Mand, som stod og lænede sig til et Bord.

„Nei, jeg vil sandelig ikke. Hvad i Alverden har jeg at bestille med disse vulgaire Maadeholdscontracter? Uh! hvert Ord, hver Bogstav lugter af Brændeviin!“

„Hør, Fætter Melton“, — sagde en nydelig, mørkøiet Pige, som havde pugget sig frem og tilbage i Sophaen under denne Samtale — „jeg beder Dig, opgiv ethvert Forsøg paa at reformere Edward. Du seer, som Falstaff siger, „han er kun lidt bedre end En af de Onde.“ Du maa ikke bortødsle saadanne kostbare Maadeholdsdocumenter paa ham.“

„Men alvorligt talt, Melton“, — sagde Edward — „denne Underskriven og Beseglen og Forpligten er jo dog, hvad mig angaaer, aldeles unødvendig.

Mine foregaaende og nuværende Livsvaner, min Stilling i Livet — kortsagt, Alt, hvad der kan omtales med Hensyn til mig — strider mod den Formodning, at jeg nogensinde kunde blive en Slave af en saa vanærende Last; og denne Forpligtelse til at ville skye den er Noget, som slet ikke behøves — ja, den kan endog kaldes for nedværdigende. Hvad det angaaer, Du yttrer om min Indflydelse, troer jeg, at hvis hvert Menneske tog Hensyn til sig selv, vilde der ogsaa blive taget Hensyn til ethvert Menneske. Denne moderne Idee, at lægge hele Samfundets Ansvarlighed paa ethvert Individ, er jeg aldeles ikke tilbøielig til at adoptere; thi for det Første veed jeg, det er en mislig Lære, og for det Andet tvivler jeg om at den er sand. Af begge disse Grunde vægrer jeg mig ved at tage den under min Ægide."

„I Sandhed", udbrød Damen — „I Herrer besidde Udholdenhedsevnen i en usædvanlig høi Grad. I have nu discuteret denne Sag frem og tilbage, saalænge til jeg er færdig at døe af Kjedsomhed. Jeg vil selv tage mig af Sagen og undertegne en Maadeholdsforpligtelse for Edward og sørge for at han ikke

kommer paa en af de slemme Voldgader, I have talt saa pathetisk om."

„Jeg er temmelig vis paa, at De vil være det bedste Pant paa Maadehold, han kan give", — sagde Melton med sienfynlig Beundring — „men saa lykkelig vil rimeligviis ikke enhver Mand blive."

„Men, Melton", — svarede Edward — „siden der er truffet saa gode Forholdsregler med Hensyn til min Ædrueligheed, maa Du anvende Din Logik og Din Veltalenhed paa Andre, der ere mindre Begunstigede."

Saaledes endte Samtalen.

„Hvad Melton dog er en god, uegennyttig Fyr!" — sagde Edward, da Alfred havde forladt Værelset.

„Ja, god som Dagen er lang", — svarede Augusta — „men noget triviel, naar Alt kommer til Alt. Denne kedsommelige Maadeholdshistorie! Nu i vor Tid synes det ingen Ende at ville faae. Maadeholdspapirer — Maadeholdstractater — Maadeholdshoteller — Maadehold hist og her og dit og dat — lige ned til Maadeholds-Lommetørklæder til smaa Drenge! Med eet Ord, Verden bliver umaadelig maadeholden."

„Nuvel, ja, Augusta, med den Sikkerhed, Du har tilbudt mig, kan jeg ingen Fristelse frygte."

Skjøndt der intet Særligt laae i disse Ord, var der en vis Inderlighed og Alvor i Tonen, som lokkede Blodet op i Augustas Ansigt og fik hende til at sye med forøget Iver. Derpaa fremkom Edward med nogle Bemærkninger om «Skytsengle» samt meget Andet af samme Slags, som — skjøndt det intet Nyere indeholder end en Maadeholdprædiken — dog altid synes at indeholde en eiendommelig Friskhed for Folk under visse Omstændigheder. Kortsagt, inden en Time var forløbet, havde Edward og Augusta forglemt, hvor de begyndte, og vare vandrede langt ind i det af lyse Forventninger og Drømme opfyldte Land, der omgiver de Unge og Elskende, inden de spise af Erfaringens Træ og erhverve sig det skjæbnesvangre Kjendskab til Godt og Ondt.

Men her ville vi standse lidt i Gangen af vor Fortælling og fremføre en lille Baggrund og et Perspectiv, som vil sætte vore Læsere istand til at faae et klarere Overblik over det hele Forhold.

Edward Howard var en ung Mand, hvis glimrende Talenter og indtagende Væsen havde gjort ham til den Første i de Cirkler, hvori han bevægede sig. Skjøndt han ingen Formue eller Familieforbindelser

havde, var han bleven en Styrer i de Kredse, hvor disse Fordele agtes meest, og der var ingen af deres Privilegier, som jo stode til hans udelukkende Disposition.

Augusta Elmorn var en straalende Stjerne i Alt, hvad der ligger indenfor den qvindelige Ynde's Sphære. Hun var fader- og moderløs og fra sin barnlige Alder vant til den uindskrænkede Nydelse af og Control over en stor Formue. Denne Omstændighed, i Forening med det Tryllende i hendes personlige Fremtræden, var det, der forskaffede hende den smigrende Ærbødighed, som Skjønhed og Rigdom aldrig undlader at vække.

Hendes Sjælsevner vare af Naturen udmærkede, skjøndt de, af Mangel paa Motiv, ingen anden Udvikling havde faaet end en saadan, som sikkrer En Held i Selskabslivet. Medfødt god Forstand, tilligemed stor Styrke i Følelse og Sjælsuafhængighed, havde reddet hende fra at blive hjerteløs og frivol. Hun var bedre skikket til at lede og øve Indflydelse end til at blive ledet eller paavirket af Andres Indflydelse. Og derfor syntes Tonen i hendes Character i det Hele, skjøndt ingen stadig Følelse af moralsk Ansvarlighed beherskede

den, at være mere opbyiet end Damernes i Gjennemsnit.

Almindelig Forventning havde sammenknyttet disse to Personers Skjæbne, som i enhver Henseende syntes at være skabte for hinanden, og for denne Gang tog almindelig Forventning ikke feil. Faa Maaneder efter den nysbeskrevne Samtale overværede man Festiviteterne og Lykønskningerne i Anledning af deres lykkelige og brillante Vielse.

Aldrig have to Personer begyndt deres Liv under lykkeligere Auspicier. „Hvilket yndigt Par!“ — „Hvilket lovende Giftermaal!“ — sagde alle Sladdersøstrene. „De synes at være skabte for hinanden“, — sagde alle Mennesker, og det samme troede de lykkelige Elskende selv.

Kjærlighed, som hos Individer med en stærk Characteer altid er et alvorligt, til Eftertanke vækkende Princip, havde gjort dem tankefulde og ædruelige, og hvergang de talte om deres Fremtidsliv og om de Dage, der laae for dem, vare deres Planer og Ideer saa fornuftige som en Plan kan være, naar den udelukkende lægges med Hensyn til dette Liv, uden at der tages Hensyn til det andet.

For en Tid holdt deres dybe Kjærlighed til hinanden dem borte fra Selskabslivets Fristelser og Tillokkelser, mangen en lang Vinteraften blev tilbragt paa den behageligste Maade i deres rolige, byggelige Hjem, hvor de læste, sang, talte om svundne Begivenheder og drømte om Fremtiden i hinandens Selskab. Men hvor stridende mod Sentimentalitetstheorien det end kan synes, er det ikkedestomindre en Kjendsgjerning, at to Personer ikke altid kunne finde tilstrækkelig Spænding ved blot at tale med hinanden, og dette gjælder fornemmelig om dem, hvem en stærk Pirren er bleven til en Livsnødvendighed. Efter nogen Tids Forløb begyndte det unge Par, skjøndt de derfor ikke elskede hinanden mindre, at modtage de mange Indbydelser, der kaldte dem tilbage til Selskabslivets Nydelser, og den Stolthed, de følte over hinanden, gave disse Glæder forøget Værd.

Hvergang de beundrende Blikke fulgte den skjønne Kones yndige Bevægelser og den hyldende Hilsen gjennemlob Salen ved hendes Indtrædelse, følte Edward en Stolthed, der langt overgik den, enhver Smiger, stilet mod hans egen Person, nogensinde havde opfyldt ham med; og naar man talte til Augusta om de selskabelige Talenter og den Underholdningsevne, der ud-

mærkede hendes Mand, kunde hun ikke modstaae det Fristende i at opfordre ham til at modtage endnu flere Invitationer end det stemte overeens med hans egne Ønsker.

Ak! Ingen af dem kjendte det Farlige i bestandig Spænding eller ahnede, at de, ved saaledes at fjerne sig fra Hiemmets rene og simple Glæder, satte hele deres Capital af Lykke paa Spil. Det er netop i Tilfredsstillelsen af den første Trang til Stimulering udenfra, at den største og væsenligste Fare for den huuslige Fred ligger. Hvad enten denne Stimulus er legemlig eller aandelig, er dens Virkninger lige skjæbnesvangre.

Den Mand eller Qvinde, hvem stadig Ophidselse af hvilkensombelst Beskaffenhed er bleven en væsenlig Nødvendighed, har gjort det første Skridt til Fordærvelse. Hos Qvinden leder det til Misfornøielse, Brantenhed, Utilfredshed med Huuslivets rolige Pligter; hos Manden leder det næsten ufravigelig til animalske Pirringsmidler, der ere lige fordærvelige for Legemet og Aanden.

Augusta, som i sin Ømhed stolede fast paa sin Mands Moralitet, saae ingen Fare i denne uophørlige

Cyclus af Adspredelser, som lidt efter lidt bortdrog hans Opmærksomhed fra alvorlige Forretninger, fra Bestræbelser for Selvuddannelsen og fra Kjærligheden til hende. I hendes Horrizont stod allerede en Sky „saa stor som en Haand" — Forløberen for fremtidig Mørke og Storm; men i sin altfor store Tillid og Livsfrohed saae hun den ikke.

Først da en Moders Bekymringer og Pligter begyndte at fængsle hende til Hjemmet, følte hun for første Gang, med en gribende Følelse af Angest, at der var foregaaet en Forandring med hendes Mand, skjondt Forandringen selv var saa vag og ubestemt, at den ikke kunde defineres med Ord.

Den blev følt af dette hastige prophetiske Instinkt, som aabenbare Qvindens Hjerte den første Variation i Kjærlighedens Pulsslag, skjondt denne er saa let, at ingen anden Følevne kan opdage den.

Edward var endnu om, kjærlig, beundrende, og hvergang han viste hende alle de smaa Opmærksomheder, hendes Stilling udkrævede, eller kjærtegnede og roste sin smukke lille Søn, følte hun sig tilfreds og lykkelig. Men naar hun saae, at det selskabelige Liv selv uden hende havde sine Tillokkelser, og at han kunde

forlade hende, for at deeltage deri, sukkede hun, hun vidste neppe, hvorfor. „Jeg er dog vist ikke" — tænkte hun — „saa egennyttig, at jeg ønsker at berøve ham en Fornøielse, fordi jeg ikke kan nyde den med ham. Og dog — engang sagde han mig, at der ingen Glæder fandtes for ham, hvor jeg ikke var tilstede. Ak, er det sandt, hvad jeg saa ofte har hørt, at saadanne Følelser ikke kunne vare evigt?"

Den stakkels Augusta! hun vidste ikke, hvormegen Grund hun havde til at frygte. Hun saae ikke de Fristelser, der omgave ham i den Cirkel, hvor man, foruden Videts og Intelligentsens Stimulus, ogsaa benyttede Vinens — og det i en altfor foruroligende Grad.

Edward var allerede bleven fortrolig med en Grad af physisk Ophidselse, som grændser til Beruselse; dog drømte han, stærk i sin Selvtillid og illuderet af Samfundets Vaner, ikke om Fare. Den Reisende, der har passeret St. Laurentsfloden ovenfor Vandfaldet, vil vist have bemærket det Sted, hvor den første hvide glindsende Fure antyder Vandmassens Heldning nedad. Alt er her Glands og Skjønhed, og altsom Vandet kruses og dandser i Solstinnet, seer det blot ud som om det

var besjælet med nye Livsaander, og ikke som om det hastede ned i et frygteligt Dyb. Saaledes ligner det første Skridt til Umaadelighed, som ruinerer baade Sjæl og Legeme, et nyt Livs elastiske og frydefulde Friskhed, og den Intet ahnende Reisende føler sin Baad vugge sig med en sand Glædesgysen, blind for den ubønhørlige Hastighed, den frygtelige Fart, hvormed de leende Vande drive ham ned over de Grændser, hvorfra Haabet og Frelsen ere udelukkede.

Det var i denne Periode af Edwards Liv, at en fornuftig og oprigtig Ven, som vilde have havt Mod til at gjøre ham opmærksom paa den Fare, enhver Anden bemærkede, kunde have reddet ham. Men i hans Bekjendteres Kreds fandtes ingen Saadan. „Lad hvert Menneske passe sine egne Sager", — var deres almindelige Grundsætning. Sandt nok, man rystede betænkelig paa Hovederne, og Mr. A. udtrykte for Mr. B. sin Beklagelse over at en saa lovende ung Mand syntes at være paa Nippet til at styrte sig i Fordærvelse. Men den Ene var „ingen Slægtning af Edward, og den Anden „følte, det var saa kildent at tale om en saadan Gjenstand", hvisaarsag de Begge lode det være. Dog var det ved Mr. A.'s Skjænkebord, som altid

stod fuldt af de meest udsøgte Vine, at han havde følt den første Virkning af en Stimulus udenfra; det var i Mr. B.'s Huus, at Selskabsklubben havde begyndt sine Møder, som nogen Tid efter fandt et behørigere Locale i et offenligt Hotel. Det er saaledes, at de Ædruelige, de Sindige og Forsigtige, hvis Constitution frelser dem fra Hang til Umaadelighed, ledsage de Fyrige og Irritable til Afgrundsranden og da undre sig over deres Mangel paa Selvbeherskelse.

Det var en kold Vinteraften, og Vinden tudede sørgeligt udenfor de lukkede Vinduesskudder. Augusta sad indenfor i Dagligværelset. Alt omkring hende bar Præget af Elegance og Bequemmeligheder. Prægtigt indbundne Bøger og Malerier laae omsprede i alle Retninger. Vaser med sjeldne og kostelige Blomster, udaandede Vellugt, og kostbare Speile mangfoldiggjorde hver Gjenstand. Alt vidnede om Luxus og Hvile, med Undtagelse af Huusmoderens bekymrede Ansigt.

Det var seent, og hun havde ventet ængsteligt paa sin Mand i mange lange Timer. Hun tog sit med Diamanter besatte Guldrepeteeruhr frem og saae paa det. Det var langt over Midnat. Hun sukkede, da hun mindedes de nydelsesrige Aftener, de havde til-

bragt sammen, da hendes Blik faldt paa de Bøger, de havde læst sammen, og paa hendes nu tause Piano og Harpe, og da hun tænkte paa Alt, hvad han havde sagt og gjort i de Dage, da den Ene var den Anden Alt.

Hun blev vakt op af disse melankolske Drømmerier af en lydelig Banken paa Gadedøren. Hun skyndte sig at lukke op, men foer tilbage ved det Syn, der aabenbarede sig — hendes Mand, baaret af fire Mænd.

„Død! Er han død?" — skreg hun fortvivlet.

„Nei, Ma'am", — svarede En af Mændene — „men han maatte ligesaa gierne være død som i en saadan Tilstand."

Hele Sandheden, i hele dens nedværdigende Skikkelse, paatrængte sig Augusta. Uden at spørge eller gjøre nogen videre Bemærkning, pegede hun paa Sophaen i Dagligstuen, og man lagde hendes Mand paa den. Hun lukkede Gadedøren, og da Lyden af de sidste Fodtrin døde hen, gik hun tilbage til Sophaen og stod og stirrede i en næsten bedøvet Taushed paa sin bevidstløse Mands Ansigt.

Hun overtaae paa engang hele sin frygtelige

Stilling. Hun saae sin egen Kjærligheds Død, sine hjælpeløse Børns Ruin, sin Mands Vanære og Elendighed. Hun saae sig om i sin afmægtige Fortvivlelse; thi hun kjendte kun altfor godt den Lasts Magt, hvis dødelige Stempel stod præget paa hendes Mand. Ligesom den, der kjæmper for at holde sig oppe paa Vandets Overflade, kaster det sidste smilende Blik paa de grønne solrige Bredder og de fjerne Træer, der synes at opløse sig i Taage for hans Øine, saaledes svævede Scenerne fra hendes lykkelige Dage i et Øieblik forbi hende, og i sin Sjæls Bitterhed stønnede hun høit. „Store Gud, hjælp mig — hjælp mig!" — bad hun — „frels ham — o, frels min Mand!"

Augusta var et med en ualmindelig Aandsenergie begavet Fruentimmer, og da det første vilde Udbrud af Sjælsangest var ovre, besluttede hun at ville staae fast ved sin Mands og sine Børns Side under en saa frygtelig Crisis.

„Naar han vaagner", — udbrød hun i Tankerne — „vil jeg formane og bønfalde; jeg vil udøse hele min Sjæl for at redde ham. Min stakkels Mand, Du er bleven vildledet — forført! Men Du er for god

— for stormodig — for ædel til at opoffres uden Kamp."

Det var høit oppe paa Formiddagen næste Dag, inden den Bedøvelse, hvori Edward var hensjunken, ophørte. Han aabnede langsomt sine Øine, foer op med vild Heftighed og stirrede hastigt omkring i Værelset, til hans Øie mødte hans Kones opmærksomme, sorgfulde Blik. Hvad der var skeet, stod øieblikkelig for ham, og en dyb Rødme udbredte sig over hans Ansigt. Der opstod en høitidelig Gravstilhed, indtil Augusta givende efter for sin dybe Smerte, kastede sig i hans Arme og græd.

„Du hader mig da ikke, Augusta?" — sagde han sørgmodigt.

„Hade Dig — aldrig! Men, o, Edward — Edward, hvad har forført Dig?"

„Min Kone! Du lovede mig engang at være min Skytsengel i Dyd — det er Du, og det vil Du blive. O, Augusta, nu har Du seet, hvad Du aldrig vil faae at see mere — aldrig — aldrig, saasandt hjælpe mig Gud!" — sagde han og saae sin Kone i Øinene med høitideligt Alvor.

Og da Augusta betragtede dette ædle Ansigt, det

brændende Udtryk af Oprigtighed og Anger, kunde hun ikke tvivle om at hendes Mand var reddet. Men Edwards Forbedringsplan havde een stor Mangel. Det var kun Modification og Indskrænkning, ikke ubetinget Afholdenhed. Han kunde ikke føle det nødvendigt, at han afsondrede sig ganske fra de Scener og Selskaber, hvori Fristelsen havde besejret ham. Han betænkte ikke, at naar Blodets jævne Strøm eller Nervernes Ligevægt engang er bleven forstyrret, er der dog altid senere et dobbelt eller firdobbelt Hang, som ofte gjør en Mand til Legeboldten for den første den bedste ulykkelige Tilfældighed. Endnu stimulerede han sig tilstrækkeligt til at forebygge en rolig og sund Sjæls- og Legemstilstands Tilbagevenden og gjøre en uophørlig Selvbeherskelse og Aarvaagenhed nødvendig.

Det er en stor Vildfarelse ikke at kalde Andet for Umaadelighed end den Grad af physisk Ophidselse, der aldeles lammer Sjælskræfterne. Der gives en nervøs Ophidselsestilstand, som følger af hvad man ofte kalder en moderat Stimulation, og som ofte gaaer længe forud hiin og er i sit Forhold til den at ligne ved de foregaaende Symptoner til den fjærbnesvangre Choleras Komme.

I denne Tilstand er det ofte, at Spilleraanden eller den vilde Speculationsaand resulterer af et overspændt Systems nagende Krav. Utilfredsstillet af den sunde regelmæssige Forretningsroutine eller af Lovene for en gradeviis og solid Stigen til Velstand, leder den ophidsede og ustadige Indbildningskraft til vovelige Foretagender, hvor man har ubegrændset Gevinst paa den ene Side og yderlig Ruin paa den anden. Og naar denne Ruin kommer, som ofte er Tilfældet, bliver utsilet Umaadelighed den elendige Hjelpekilde, der skal stille den skuffede Forventnings og Fortvivlelsens gnavende Krav.

Saaledes forholdt det sig med Edward. Han havde tabt sin Interesse for regelmæssige Forretninger, og han vovede hele sin store Formue paa en Speculation, som da var en vogue; og da han bemærkede, at en Crisis forestod, som truede med Ruin og Bettelstaven, tog han sin Tilflugt til den skjæbnesvangre Stimulus, som han desværre aldrig havde opgivet aldeles.

Paa den Tid tilbragte han nogle Maaneder i en fjern By, skilt fra sin Kone og sin Familie, medens Fristelsens giftige Magt dagligen tiltog, fordi han ved

kunstige Midler søgte at vedligeholde sin Sjæls og sit Nervesystems vaklende Kraft.

Det kom endelig — det Slag, der knuste saavel hans glimrende Drømme som hans virkelige Eiendom. Den store Formue, hans Kone havde bragt ham, forsvandt i et Øieblik, og en høist ubetydelig Sum var det Eneste, han beholdt tilbage. Fra den fjerne By, hvor han havde villet være Vidne til Udfaldet af sine Planer, skrev han saaledes til sin altfor tillidsfulde Kone:

„Augusta! Alt er forbi! Vent Intet mere af Din Mand — tro ikke længer paa hans Løfter — thi han er fortabt baade for Dig og for sig selv. Augusta, vor Eiendom existerer ikke mere; Din Eiendom, som jeg blindt har risqueret, er heel og holden opslugt. Men er dette det Værste? Nei, nei, Augusta, jeg er forloren — forloren paa Sjæl og Legeme, og det ligesaa uigjenkaldeligt som de forgjængelige Rigdomme jeg har bortødslet. Engang havde jeg Energi, Helbred, Sjælsstyrke, Fasthed; men Alt er forbi: ja, ja, jeg har givet efter — jeg giver dagligen efter for hvad der paa engang er min Dødsel og min temporaire Tilflugt mod utaalelig Jammer. Du mindes den forgelige Time,

da Du først erfoer, at Din Mand var en Dranker. Din Mine den skjæbnesvangre Morgen — vil jeg nogensinde glemme den? Og dog — hvor snart vendte Din blinde Tillid ikke tilbage! Tomme Haab! Selv dengang var min Redning umulig — selv dengang var jeg for stedse hjemfalden til Mørke og Undergang.

Ak, min Kone, min uforlignelige Kone, hvorfor er jeg Din Mand? Hvorfor er jeg Fader til saadanne Børn, som Du har skjænket mig? Er der Intet i Din exempellose Elskværdighed — Intet i vore hjælpeløse Børns Uskyld, som er mægtigt nok til at kalde mig tilbage? — Nei, der er ikke

Augusta, Du kjender ikke denne overvældende Lidenskabs frygtelige Nagen, dens utaalelige Agonie. Jeg vandrer omkring i Værelset — jeg tænker paa mit eget dyrebare Hjem, mine høitstræbende Forhaabninger, mine stolte Forventninger, mine Børn, min forgudede Ægtefælle, min egen udødelige Sjæl — jeg føler, at jeg opoffrer Alt — føler det, til Smerten lammer mit hele Væsen; men Timen kommer — den brændende Time, og Alt er forgjæves. Jeg vender ikke tilbage til Dig mere, Augusta. Den Smule, jeg har reddet, sender jeg Dig; Du har Venner, Slægtninge — frem-

for Alt har Du en Kraft i Sjælen, en Evne til at handle og virke, som overgaaer de fleste Qvinders, og Du skal aldrig binde — den Levende — til den Døde. Vel sandt, Du vil lide ved saaledes at bryde det Baand, der knytter os til hinanden; men hærd Dig; thi Du vil lide mere ved dagligen at iagttage Dødens langsomme Virkninger paa Din Mand. Vilde Du blive hos mig, for at see ethvert Spor af hvad Du engang elskede, svinde hen? For at udholde et Menneskes Luner, Brantenhed og vanvittige Vrede, der ikke længer er Herre over sig selv? Nei, mørk og frygtelig er min Vei! Jeg vil vandre den alene: Ingen skal gaae med mig.

I en rolig, fredelig Vraa kan Du concentrere Dine stærke Følelser paa Dine Børn og opdrage dem til engang at udfylde den Plads i Dit Hjerte, som en uværdig Ægtemand har opgivet. Naar jeg forlader Dig nu, vil Du mindes mig, som jeg har været — Du vil elske mig og begræde mig, naar jeg er død; men naar Du bliver hos mig, vil Din Kjærlighed trættes: jeg vil blive Gjenstanden for Din Afsky og Modbydelighed. Derfor Farvel, min Kone — min

første, bedste Kjærlighed — Farvel! Med Dig skiltes jeg fra Haabet,

„Og med Haabet, Frygt, Farvel!
Farvel, Samvittighed! Min onde Engel,
Bliv Du min Leder!"

Det er en vild Tanke, men den passer paa mig: led ikke om mig, skriv mig ikke til; Intet kan frelse mig!"

Saaledes begyndte og endte det Brev, som fældede Dødsdommen over Augustas Haab Der gives Øieblikke, da det verdsligste Hjerte presses opad mod Gud, ret ligesom en Vægt kan drive det modstræbende Vand opefter. Augusta havde været en ædel, høisindet, kjærlig Qvinde, men hun havde ene og alene levet for denne Verden. Hendes høieste Gode havde været hendes Mand og hendes Børn. De havde været hendes Stolthed, hendes Støtte. Stærk i sine egne Hjælpekilder, havde hun aldrig følt Trang til at see op til en høiere Magt, for der at søge Bistand. Men da dette Brev faldt fra hendes skjælvende Haand, døde hendes Hjerte i hende over dets vilde og hensynsløse Bitterhed.

I sin Fortvivlelse saae hun op til Gud. „Hvad

har jeg at leve for nu?" — var hendes Hjertes første Følelse.

Men hun opgav dette sin egoistiske Smertes Spørgsmaal og anraabte den Almægtiges Bistand om at styrke hendes Svaghed, og her begyndte først det practiske Bekjendskab med de Religionens Sandheder og Forhaabninger, der forandrede hele hendes Characteer.

Muligheden af en blind, tillidsfuld Forgudelse af en jordisk Gjenstand svandt ved hendes Mands Fald, og med en fast og fortvivlet Charakteers hele Energi kastede hun sig ind under den almægtige Hjælpers Beskyttelse. Hun opsøgte sin Mand i den By, hvor han opholdt sig, fandt ham og bestræbte sig forgjæves for at redde ham.

Det var de sædvanlige Forandringer til det Bedre og Værre, som vakte et kortvarigt Haab nu og da, blot for at kuldkaste det igjen. Der var den gradevise legemlige Synken, denne Hendøen i moralske Følelser og Principer — denne langsomme, men visse Tilnærmelse til oprørende Animalisme, som betegner Drankerens Fremskridt.

Nogle Aar derefter flyttede en nye Familie ind i

en lille faldefærdig Bolig i Udkanten af Byen A —. Denne Familie bestod af fire Børn, hvis magre, alvorlige Ansigter og stille ubarnlige Væsen vidnede om et tidligt Bekjendskab med Mangel og Sorg. Der var Moderen falmet og nedbøiet af Bekymringer; disse mørke og melankolske Øine, blege Kinder og sammenpressede Læber talte om aarlange Sorger og Lidelser. Der var Faderen med det indfaldne Ansigt, den ustadige Gang og denne forhærdede intet Hensyn agtende Mine som forraadte lang Fortrolighed med Forbrydelse og Vanære. Hvo af dem, der havde seet Edward Howard i hans Dages Morgen og Friskhed, kunde have gjenkjendt ham i denne elendige Mand og Fader, eller hvem kunde i denne nedbøiede, forgbetyngede Kone have gjenkjendt den yndige, aandrige og talentfulde Augusta? Og dog ere som mangt et bittert og knust Hjerte kan bevidne, saadanne Forandringer ikke udsprungne af Phantasien.

Augusta havde fulgt sin lastefulde Mand igjennem mangen en Forandring, paa mangen en moisommelig Vandring. Alt Haab om Forbedring var lidt efter lidt svundet. Hendes egne Øine havde seet, hendes Øren havde hørt alle de enkelte Omstændigheder, der

ere for oprørende til at skildres; thi i Drukkenskab er der ingen Kongevei — intet Salvo for Aandsstorhed, forfinet Smag eller ømme Følelser. Alt uden Forskjel nedhvirvles i den moralske Dods Malstrøm.

Fodgjængeren, som mødte Edward, naar han vaklede henad Landeveien, skudsede ofte over at høre Brudstykker af classiske Digtere eller vilde Udbrud af halvterindrede philosophiske Sententser, i en sælsom Blanding med Rusens stupide Lystighed. Men naar han standsede for at see nøiere til, var der intet videre Tegn i hans Ansigt eller hans Die, hvorved han kunde skjelnes fra den modbydeligste og laveste Drukkenbold.

Augusta var reist med sin Mand til en By, hvor de vare aldeles ubekjendte, for at hun idetmindste kunde undgaae det Vanærende ved deres Stilling i de Menneskers Øine, der havde kjendt dem fra bedre Dage. Den lange og frygtelige Kamp, der tilintetgjorde dette Livs Forhaabninger, havde hævet hendes Følelser op til det tilkommende, og dette Samqvem med Gud, hvortil hun i sine Sorger, som intet Andet kunde husvale, havde vænnet sig, havde i hendes Character lagt en ømhed, som intet Andet vilde have været istand til at give den.

Vel fandt, hun elskede endnu sine Børn høit, men det var med en hellig, luttret Kjærlighed, en saadan, som indaandede Ham, „der blev fuldkommengjort gjennem Lidelser“, den Tanke:

„For deres Skyld forherliger jeg mig selv, at de ogsaa maa vorde forherligede.“

Fattigdom, dyb Fattigdom, var traadt i deres Fodspor, og dog var hun ikke bleven træt. Talenter, som hun i lykkeligere Dage kun havde opelsket som en Luxus, bleve nu opbudte i hele deres Udstrækning, for at tilveiebringe Livsfornødenhederne, medens hun af de Kundskaber, hun havde erhvervet sig ved Læsning, lagde Grundvolden til en tidlig aandelig Dannelse hos sine Børn.

Augusta havde kun opholdt sig her nogle Uger, da hun blev opsøgt af sin eneste Broder, som først kort iforveien havde erfaret hendes Stilling og nu paa det Indstændigste opfordrede hende til at forlade sin uværdige Mand og søge sin Tilflugt hos ham.

„Augusta, min Søster, jeg har fundet Dig!“ — udbrød han, idet han en Dag pludselig traadte ind, medens hun var sysselsat med Arbeide til sin Familie.

„Henry, min gode, dyrebare Broder!“

For et Øieblik opklaredes hendes Ansigt, medens hun udtalte disse Ord, men dette Udtryk veg snart for en stille Vemod, da hun lod sit Blik svæve om i det forfaldne Værelse og dvælede ved det fattige Meublement.

„Jeg seer, hvorledes det forholder sig, Augusta; Skridt for Skridt synker Du dybere — drages Du dybere ned af en ugrundet Pligtfølelse mod En, der ikke længer er Dig værdig. Jeg kan ikke tillade det længer, og jeg er kommen for at hente Dig."

Augusta vente sig fra ham og saae adspredt ud igjennem Vinduet.

Hendes Træk bleve tankefulde; den milde resignerede Sorg, man ellers læste deri, gik over til en nagende Sjæleangest.

„Henry", — svarede hun, vendende sig om imod ham — „aldrig har en dødelig Ægtefælle været saa velsignet i en Anden, som jeg engang var det i ham. Hvorledes kan jeg glemme det? Hvem kjendte ham i de Dage, som ikke beundrede og elskede ham? De fristede og besnærede ham, og selv jeg drev ham fremad paa Farens Sti. Han faldt, og der var Ingen til at hjælpe. Jeg drev paa Forbedring, og atter og atter

besluttede han, lovede og begyndte. Men atter fristede de ham — selv hans allerbedste Venner; ja, og det ovenikjøbet paa en Tid, da de kjendte hans Fare. De ledede ham videre og videre, saa langt som de kunde gaae trygt, og da hans fyrigere Temperaments Impuls drev ham ud over Sikkerhedens og Sømmelighedens Grændser, stode de koldt hos, undrende sig og beklagende ham. Hvor ofte blev han ikke af saadanne hjerteløse Venner ledet til et ydmygende Fald og derpaa drevet til Fortvivlelse af de Menneskers kolde Blikke, bortvendte Ansigter og grusomme Haanlatter, hvis mere phlegmatiske Temperament og langsommere Blod frelste dem fra de Snarer, hvori de saae ham indviklet. Hvad om jeg havde forladt ham da? Hvilket Regnskab kunde jeg have aflagt Gud? Henry, naar jeg forlader ham, veed jeg, at hans evige Fordærvelse er beseglet. Nu kan jeg ikke gjøre det; en kort Tid endnu — en Stund endnu; jeg seer, at Timen maa komme. Jeg veed, at min Pligt mod mine Børn forbyder mig at beholde dem her; — tag dem — de ere min sidste Trøst, Henry — men Du maa tage dem med Dig. Maaskee jeg snart skal følge dem — o, Gud, hvem veed! — men ikke førend jeg har gjort eet Forsøg endnu. Hvad er det nu-

værende Liv for En, der har lidt som jeg? Intet! Men Evigheden! O, Henry, Evigheden — hvorledes kan jeg overlade ham til evigvarende Fortvivlelse? Medens mit Hjerte knuses, har jeg holdt mig opreist. Jeg har holdt mig opreist under Alt, hvad der kan sætte en Kone paa Prøve, men denne Tanke —"

Hun holdt inde og syntes at kjæmpe med sig selv; men endelig lagde hun, henrevet af sin Smertes Strøm, Ansigtet paa sine Hænder; Taarerne piblede frem mellem Fingrene, og hele hendes Legeme rystedes af en convulsivisk Hulken.

Hendes Broder græd med hende; han vovede heller ikke at berøre det ham saa høitideligt forbudte Punkt oftere. Næste Dag tog Augusta Afsked med sine Børn, idet hun haabede Noget af de Følelser, som deres Fraværelse muligen kunde kalde tillive i deres Faders Bryst.

Henved en Uge derefter var det, at Augusta en Aften indfandt sig hos den rige Mr. L. — hvis fyrstelige Bolig var en af Byen A.'s Hovedprydelser. Først da hun kom ind i den pragtfulde Selskabssal, gjenkjendte hun Mr. L. — en Person, hvem hun og hendes Mand hyppigt vare stødte paa i Selskabslivets glade

Kredse. Hun var saa forandret, at Mr. L. ikke kjendte hende igjen, men ledsagede hende med Deeltagelse hen til en Stol og bad hende vente, til hans Kone, som var ude, kom hjem. Derpaa vendte han sig om og fortsatte sin afbrudte Samtale med en anden Gentleman.

„Nei, Dallas", — sagde han — „de er altfor fordringsfuld og urimelig i denne Sag. Samfundet reformeres ikke ved at Enhver udstrækker sine Bestræbelser til sin Næste, men derved at Enhver tager vare paa sig selv. Det er Dem og mig, min kjære Sir, som maae begynde med os selv, og ethvert andet Menneske maa gjøre det samme; og da vil Samfundet blive reformeret fra Grunden af. Men denne moderne Maade, ifølge hvilken Enhver anseer det for sin Pligt at sørge for sin nærmeste Naboes aandelige Anliggender, er at tage Skeen i den forkeerte Haand. Det seer storartet ud, men det udretter Lidet eller Intet til det Gode.

„Men sæt, at Deres Nabo ingen Tilbøielighed føler til at sørge for sin egen Forbedring — hvad da?"

„Nu, saa bliver det hans egen Sag og ikke min.

Hvad min Skaber fordrer, er at jeg gjør min Pligt og ikke plager mig med min Næstes.“

„Men min Ven, derom dreier jo ogsaa Sagen sig. Hvad er det for en Pligt, Deres Nabo fordrer? Indbefatter den ikke noget Hensyn til Deres Nabo, nogen Omhu og Tanke for hans Interesse og Forbedring?“

„Jovel, jovel, det skeer ved at give ham et godt Exempel. Ved Exempel mener jeg ikke, hvad De mener — det vil sige, at jeg skal ophøre at drikke Viin, fordi det kan lede mig til at drikke Brændeviin; thi saa kunde man ligesaa godt sige, at jeg skulde ophøre at spise, fordi det kan lede til Obstruction — men jeg mener at jeg skal bruge min Viin og alt Andet paa en maadeholden og anstændig Maade og saaledes give ham et godt Exempel.“

Samtalen blev her afbrudt ved Mrs. L's Hjemkomst. Det mindede Augusta i hele deres Livlighed om de Dage, da baade hun og hendes Mand havde talt og tænkt ligedan.

Ak, hvorledes forekom disse Ytringer hende nu, da hun var ensom, hjælpeløs, fortabt — en ruineret Mands Ægtefælle — Moder til meer end hjælpeløse

Børn! Hvor forskjellige fra hvad de havde forekommet hende, da hun, tryg i sin Velstand, sin Luxus, sin tilfredsstillede Kjærlighed tankeløst havde efterfnakket den almindelige Phrase: »Hvorfor skal Folk blande sig saameget i deres Næstes Anliggender? Lad hvert Menneske passe Sit!"

Augusta modtog i Taushed det fine Sytøi af Mrs L., som hun var kommen for, og forlod Værelset.

„Ellen", — sagde Mr. L. til sin Kone — „dette stakkels Fruentimmer maa være betynget af en eller anden Bekymring. Du maa gaae hen til hende og see, om der Intet kan gjøres for hende."

„Hvor sælsomt!" — sagde Mrs. L. — „Hun minder mig bestandig om Augusta Howard. Du husker hende vel, kjære Mand?"

„Ja, den Stakkel, og hendes Mand med. Det var en sørgelig Historie, den med Edward Howard. Jeg hører, at han blev en høist udsvævende og ryggesløs Person. Hvem skulde have troet det!"

„Men Du husker nok, kjære Mand", — sagde Mrs. L. — „at jeg forudsagde det sex Maaneder førend man begyndte at tale derom. Du erindrer vist ved det Selskab, Du gav efter Morys Bryllup —

han var saa exalteret, at det næsten var en Skam. Jeg ytrede da, at han var paa en farlig Vei. Men han var saa irritabel, at to eller tre Glas Viin var nok til at slaae ham af Marken. Og der er George Eldon, som kan nedskylle sine ti til tolv Glas, uden at noget Menneske kan mærke det paa ham."

„Nu, det var virkelig høist beklageligt", — svarede Mr. L. — „Howard opveiede et heelt Dusin George Eldon'er."

„Antager De", — spurgte Dallas, som hidtil havde lyttet til denne Samtale i Taushed — „at han vilde være falden saaledes, hvis han havde bevæget sig i en Kreds, hvor det havde været almindelig Bedtægt at banlyse alle opbidsende Drikke?"

„Det kan jeg ikke vide", — svarede Mr. L — „Maaskee det da ikke vilde være skeet."

Mr. Dallas var en formuende Mand med et spritgt og enthusiastisk Temperament. Hvad der interesserede ham optog hele hans Sjæl, og i de senere Aar havde hans Tanker udelukkende dreiet sig om philantrophiske Planer til sin Næstes Forbedring. Han havde i denne sin Kjærlighedsmission ofte passeret Edwards Huus og havde fattet en dyb Deeltagelse for den blege

og resignerede Kone og Moder. Han gjorde hendes Bekjendskab ved Hjælp af hendes Børn og erfarede ad forskjellige Veie, enkelte Omstændigheder ved deres Historie som vakte hans dybeste Interesse og Bekymring. Kun et saa sangvinsk Gemyt som hans kunde have drømt om at forsøge at raade Bod paa en saa haabløs Elendighed ved at reformere ham, der var Ophavsmanden dertil. Men en saadan Plan var virkelig faldet ham ind. Mr. og Mrs. L.'s Bemærkninger opfriskede denne Idee, og han fandt snart, at hans tilsigtede Protege var den selvsamme Edward Howard, hvis tidligere Historie saaledes blev ham afsløret. Han udlokkede alle Enkeltheder af hans tidligere Omgangsvenner, uden at røbe sin Hensigt, og forlod dem stedse fastere bestemt paa at sætte sin roesværdige Plan iværk.

Han benyttede en gunstig Leilighed, da Edward var fuldkommen ædru, og denne frembød sig lige efterat Tabet af hans Børn havde gjenoplivet en Levning af hans bedre Natur. Lidt efter lidt og ganske lemfældigt forsøgte han at anslaae hans Sjæls Strænge og vække en eller anden af dens jordede Følelser tillive.

„Det er forgjæves, at de taler saaledes til mig, Mr. Dallas", — sagde Edward en Dag, da Denne med en begeistret Følelses hele Veltalenhed skildrede ham Bevæggrundene til dette Reformationsforsøg — „De kunde ligesaa godt prøve paa at redde En af de Fordømte i Helvede. Troer De", — tilføiede han i en vild, bestemt Tone — „Troer De, at jeg ikke veed Alt, hvad De kan fortælle mig? Jeg kan det Hele udenad, Sir; Ingen kan holde saadanne Prædikener om denne Gjenstand, som jeg; jeg veed Alt — troer Alt — ligesom Djævlene troe og yttre."

„Ja, men for Dem er der Haab", — svarede Mr. Dallas — „De skal ikke styrte Dem i evig Fordærvelse."

„Men hvem Djævelen er De, der taler saaledes til mig?" — spurgte Edvard, idet han saae op fra sin sin dvaske Fortvivlelse med et Udtryk af Nysigenhed, om end ikke af Haab.

„Guds Sendebud til Dem, Edward Howard", — svarede Mr. Dallas og fæstede sit skarpe Øie paa ham — „til Dem, Edward Howard, som har forskjertset Talenter, Haab og Sundhed — som har knust deres Kones Hjerte og gjort Deres lidende Børn til Betlere. For Dem

er jeg Guds Sendebud — gjennem mig tilbyder han Dem Helbred, Haab, Selvagtelse og Deres Næstes Respect. De kan hele Deres Kones knuste Hjerte og gjengive Deres hjælpeløse Børn en Fader. Tænk over det, Howard; hvad om det var muligt? Antag det blot? Hvad vilde det ikke være atter at føle sig som Mand, afholdt og agtet som De engang var, med et lykkeligt Hjem, en lykkelig Kone og smilende Børn! Tænk paa, hvorledes De kunde holde Deres stakkels Ægtefælle skadesløs for alle hendes Taarer! Hvad hindrer Dem fra at opnaae alt Dette?"

„Netop det, der hindrede den rige Mand i Helvede — mellem os er et stort Svælg befæstet." Det ligger mellem os og Alt, hvad der er godt; min Kone, mine Børn, mit Haab om Himlen, Alt er paa den anden Side."

„Nu, men dette Svælg kan overskrides; Howard, hvad vilde De give for at være en maadeholden Mand?"

„Hvad jeg vilde give?" — udbrød Howard.

Han tænkte et Øieblik efter og brast i Graad.

„Ah, jeg seer, hvordan det har sig", — sagde

Mrs. Dallas — „De trænger til en Ven, og Gud har sendt Dem en."

„Hvad kan De gjøre for mig, Mr. Dallas?" — spurgte Edward, undrende over det Tillidsfulde i den Andens Forsikkringer.

„Jeg vil sige Dem hvad jeg kan gjøre; jeg kan bringe Dem til mit Huus og give Dem et Værelse og vaage over Dem, til de stærkeste Fristelser ere ovre — jeg kan atter skaffe Dem i Virksomhed. Jeg kan gjøre Alt for Dem, hvad der gjøres behov, hvis De vil overlade Dem til min Pleie."

„O, barmhjertige Gud!" — raabte den ulykkelige Mand — „Er der Haab for mig? Jeg kan ikke troe paa Muligheden deraf; men bring mig hvorhen De vil — jeg vil følge og adlyde."

Inden faa Timer var Edward Howard flyttet ind i nogle Privatværelser i Mr. Dallas' elegante Bolig, hvor han atter fandt sin nedbøiede, men taknemmelige Kone indstalleret som sin utrættelige, omhyggelige Sygevogterske.

Lægevidenskabelig Behandling, god Motion, nyttig Beskjæftigelse, simpel, men nærende Føde og reent Vand anvendtes, i Forening med Mr. Dallas' person-

lige Opsigt; som vel hævdedes paa en høflig og skaansom Maade, men dog i Førstningen lignede en virkelig og streng Slutters.

Længe var Reactionen af dette pludselige Ophør af Edwards stimulerede Livsvaner frygtelig og betænkelig, og selv med Taarer i Øinene bønfaldt den ulykkelige Mand om Tilladelse til at blive fritaget for Forsøget. Men Mr. Dallas' urokkelige Fasthed, i Forening med Augustas ømme Forestillinger, vandt Overhaand. Man kunde rigtignok sige om ham, at han blev frelst som „gjennem en Ildprøve"; thi en Feber og et derpaa følgende langvarigt og voldsomt Delirium bragte ham næsten til Gravens Rand.

Men endelig var Kampen mellem Liv og Død forbi, og skjøndt den efterlod ham udstrakt paa Sygeleiet som et Skelet, havde han gjenvundet sin fulde Forstand, og med den Bevidstheden om tilbagevendende Helbred. Lad Enhver, der har lagt en Ven i Graven og vidst, hvad det er at føle sit Hjerte sammenkrympet af daglig smægtende Længsel efter ham, forestille sig Augustas ubeskrivelige og overjordiske Glæde, da hun atter begyndte at see den Ægtefælle i Edward, hun saalænge

havde betragtet som fortabt. Det var som om Graven havde givet den Døde tilbage.

„Augusta", — sagde han svagt, da han efter en lang og rolig Søvn vaagnede op, fuldkommen fri for Deleriet.

Hun bøiede sig hen over ham.

„Augusta, jeg er forløst — jeg er reddet — jeg føler hos mig selv at jeg er helet."

Augustas høie Hjerte smeltede ved disse Ord. Hun skjælvede og græd. Hendes Mand græd ogsaa og vedblev efter en Pause:

„Det er meer end at kaldes tilbage til Livet — jeg føler, at det er Begyndelsen til det evige Liv. Det er Frelseren, der har opsøgt mig, og jeg veed, at han er istand til at bevare mig mod Fald."

Men vi ville drage et Slør over en Scene, som Ord ere for afmægtige til at male.

„Hør, Dallas", — sagde Mr. L. en Dag — „Hvem er den smukke unge Mand, jeg mødte i Contoiret imorges? Hans Ansigt forekommer mig bekjendt."

„Det er en Mr. Howard — en ung Jurist, hvem jeg fornylig har antaget som Compagnon."

„Besynderligt! Umuligt!" — sagde Mr. L. —

„Det kan dog aldrig være den Howard, jeg engang kjendte?"

„Jo jeg troer det", — svarede Mr. Dallas.

„Hm! Jeg troede, det var forbi med ham — jeg troede, at Drik og Udsvævelser forlængst havde ruineret og dræbt ham."

„Ruineret var han; faa Mennesker have nogensinde været dybere sjunken end han; men nu lader det til, at han endog vil overtræffe vore dristigste Forventninger."

„Sælsomt! Hvad har bevirket denne Forandring, Dallas?"

„At tale til Dem derom, Mr. L., er en heel kilden Sag, siden der unægtelig fandt en betydelig „Indblanden i Andres Anliggender" Sted i denne Historie. Med eet Ord, den unge Mand faldt i en af disse paatrængende Menneskers Kloer, der luste sig omkring for at uddele Tractater, stifte Maadeholdenhedsselskaber og andet sligt Nonsens."

De maa ligefuldt fortælle mig Historien, Dallas", — sagde Mr. L. smilende.

„Træd først herind i dette Huus med mig", —

svarede Dallas, idet han standsede udenfor Døren til et propert lille Huus.

De vare snart i Dagligstuen. Det første Syn, der mødte deres Øine, var Edward Howard, som med en af Faderfryd glødende Kind vuggede en blomstrende Dreng paa sine Arme, medens Augusta, hvis Ansigt straalede af Smiil, iagttog hans Bevægelser.

„Mr. og Mrs. Howard, dette er Mr. L., en gammel Bekjendt, saavidt jeg veed."

Gjensidig Forvirring og Overraskelse vandt Overhaand et Øieblik, men Edwards ligefremme Hjertelighed banlyste snart denne Mare. Mr. L. satte sig ned paa en Stol, men kunde neppe vende sine Øine fra Augusta, i hvis veltalende Ansigt han bemærkede en Skjønhed af en høiere Beskaffenhed end nogensinde i hendes tidligere Dage.

Han kastede et Blik omkring i Værelset. Det var simpelt, men smagfuldt meubleret og bar Præget af stille huuslig Hyggelighed. Der var Bøger, Kobberstik og musikalske Instrumenter. Men først og fremmest var der fire yndige, livsfroe Børn, som vare beskjæftigede med at lege i en anden Kant af Stuen.

Efter et kort Ophold forlode Gjæsterne Huset.

„Dallas, De er en lykkelig Mand", — sagde Mr. L. — „Den Familie vil blive en Juvelmine for Dem, et Golconda."

Han havde Ret. Enhver Sjæl der frelses fra Besmittelse og Fordærvelse, er en Juvel for den, der bringer den tilbage paa den rette Vei, en Juveel, hvis Glands kun Evigheden kan afslore; og derfor er der skrevet: „De, der ere vise, skulle skinne som Firmamentets Klarhed, og de, der lede Mange til Retfærdighed, som Stjerner fra Evighed til Evighed.

Tante Mary.

Siden Characteerskizzer ere blevne Mode, vil jeg ogsaa tage min Pensel op, ikke for at faae Dig til at le, Læser, skjøndt det muligen vil dysse Dig isøvn.

Jeg er nu en taalelig gammel Gentleman — en gammel Pebersvend, ovenikjøbet — og, hvad der er en endnu større Sjeldenhed, en fordringsløs og ædruelig Pebersvend. Men for at Ingen af det smukke Kjøn allerede nu skal fatte Fordom imod mig, vil jeg blot bemærke, en passant, at en Mand undertiden bliver en gammel Pebersvend, fordi han har formeget Hjerte og ikke for lidt

For mange Aar siden — førend Mange af mine Læsere bleve fødte — var jeg en lille Dogenigt af Dreng, netop af den ulykkelige Sort, der altid gaae Alle iveien og altid gjøre Fortrad. Jeg havde en

Fader og Moder og en heel Armee ældre Brødre og Søstre til at vaage over min Optugtelse. Mine Slægtninge bare en meget stor Ligbed med andre menneskelige Væsener; de hørte hverken til de gode Engle eller til den modsatte Classe, men, som Mathematikerne sige, til »de mellemproportionale".

Jeg var, som jeg nys bemærkede, et Slags Hadegaas imellem dem, En, paa hvis Hoved alle huuslige Misgjerninger regelmæssigt bleve hiemsøgte, enten fordi jeg virkelig havde fortjent det eller fordi de bleve mig tilregnede.

For denne Tingenes Orden var der, maa jeg tilstaae, en meget solid og alvorlig Grund i min sjælelige Constitution. Hvad enten jeg var bleven født under en ondsiet Planets Indflydelse, eller jeg var bleven forhexet i min Vugge — vist er det, at jeg fra min Tilværelses Morgengry var et Slags „Murad den Ulykkelige", et Slags Dreng, som altid handlede i Utide og paa urette Sted og aldrig havde Held med sig i hvad han foretog.

Hvem lod altid Dørene staae aabne i koldt Veir? Det var Henry. Hvem kunde aldrig, naar han blot traf til at røre sin Arm, undlade at vælte sin Kaffekop

ved Frokosten, eller lade sit Glas falde ved Middagsbordet, eller kaste Saltkar, Peberbøsse og Sennepskande omkuld? Henry. Hvem var Familiens General-Talerkenituslaaer? Hvem Andre end Henry! Hvem bragte Mamas Silkedukker i Urede og rev Papas sidste Aviser itu, og rev gamle Phoebe's Strygebrædt ned, med alt det rene Linned paa? Henry, naturligviis.

Dette var ingen „malice prepensé" hos mig; thi jeg troer ganske vist, at jeg var den godmodigste Dreng af Verden; men der var Noget iveien med Cohæsions- eller Attractionskraften i alle de materielle Gienstande, der omgave mig, som bevirkede, at jeg kunde bære mig ad som jeg vilde — Ting vilde falde ned og gaae itu eller blive sønderrevne og spolerede, naar jeg blot kom i deres Nærhed, og min Keitethed syntes at staae i et tilsvarende Forhold til min Varsomhed.

Naar Nogen i Stuen hos mig led af Hovedpine eller af en irritabel Nervetilstand, som gjorde det nødvendigt for Andre at holde sig stille, og jeg navnligen gjorde mig Umage derfor, kunde jeg være vis paa, medens jeg dreiede mig om paa Taaspidserne, at falde hovedkuls over en Stol; denne kom da gjerne i Bevægelse med Ildskuffen, denne med Ildtangen, som

atter bragte Liv i Ildbrageren, og alle disse Gjenstande pleiede da i Forening at sætte to eller tre store Stykker Brænde i Bevægelse, som styrtede ned med det hyggelige, behagelige Slags Buldr, der viste, at de vare disponerede til at benytte den gode Leilighed saa godt som muligt.

Paa samme Maade var det umuligt Andet end at Alt, hvad der kom i min Haand eller overhovedet i Berørelse med mig, maatte tabe derved. Frydede jeg mig om Morgenen over et reent Forklæde, var jeg vis paa at snuble over en Steen paa min Vei til Skolen og falde næsegruus ovenpaa det i Gadesnavset. Gav man mig et Ærende at besørge, mistede jeg enten mine Penge paa Henveien eller mit Indkjøb paa Hjemveien; og ved saadanne Leiligheder pleiede min Moder gjerne at trøste mig med den Bemærkning, at det var godt, mine Øren vare befæstede til mit Hoved, ellers vilde jeg tabe dem med. Jeg var naturligviis en evig Skive for Formaningens Pile, ikke blot mine Forældres men alle mine Tanters, Onklers og Cousiners i tredie og fjerde Led, som ikke ophørte at dadle, irettesætte og udskamme.

Alt Dette vilde have været meget godt, hvis Na-

turen ikke havde begavet mig med en høist unødvendig og pinlig Følelsesevne, der ligesom et fint musikalsk Øre, er uønskværdig, fordi man i denne Verden træffer Disharmonie de nioghalvfemsindstyve Gange, hvor man træffer paa Harmonie eengang. Hvorofte jeg derfor end gav Anledning til Skjænd, blev jeg aldrig vant dertil, saa at det krænkede mig netop ligesaameget den tyvende Gang som den første. Hos mig fandtes der ingen Philosophi; jeg havde netop det ufornuftige Hjerte, der ikke kan accommodere sig efter Tingenes Natur. Jeg var frygtsom, sky og stolt; jeg var i mine Omgivelsers Øine intet Andet end en keitet, akavet Dreng, i mine Forældres kun eet af et halvt Dusin Børn, hvis Ansigter skulde vaskes og hvis Strømper skulde stoppes hver Løverdagseftermiddag. Naar jeg var meget syg, fik jeg Lægehjælp og Medicin; naar jeg var lidt syg, blev jeg formanet til Taalmodighed, og naar jeg var syg i Hjertet, lod man mig tage mig selv i Cuur.

Nu, alt Dette var jo i sin Orden: hvad skulde et Barn vel behøve Andet end Mad og Drikke, Plads til at lege, en Skole, hvor det lærer at læse og skrive,

og Nogen til at pleie sig, naar det bliver sygt? Intet, naturligvis."

Men voxne Børns Følelser existere oftere i de mindres Sjæle, end man troer; og selv i denne tidlige Alder havde jeg den samme livlige Fornemmelse for Alt, hvad der berørte en forkeert Streng i Hjertet, den samme Længsel efter Noget, der berørte den rette, den samme Utilfredshed med den tilbageholdne Hverdagskjærlighed hos Paarørende og den samme Higen efter Sympathie, som har været denne Verdens uprofitable Mode i alle Tidsaldere. Og intet menneskeligt Væsen, der besidder en saadan aandelig Constitution, har bedre Udsigter til at blive ulykkelig ved den end det frygtsomme, uinteressante, fortrædstiftende Barn. Vi kunne Alle i en hvis Grad sympathisere med Mænd og Qvinder, men hvor Faa kunne gaae tilbage til Barndommens Sympathier, kan forstaae det Utrøstelige i Ubetydeligheden, i ikke at være En af de Voxne, i at blive sendt i Seng, for at være afveien om Aftenen, og til Skole, for at være afveien om Morgenen — og mange lignende Sorger og Krænkelser, som Barnet ingen Veltalenhed har til at skildre og den Voxne ingen Phantasie til at fatte!

Da jeg var syv Aar gammel, fortalte man mig en Morgen under betydelig huuslig Sensation, at Tante Mary kom for at aflægge os et Besøg; og da derfor Vognen, der bragte os hende, gjorde Holdt ved Døren, rev jeg mit smudsige Forklæde af og løb ind imellem Klyngen af mine Brødre og Søstre, for at see, hvad det var, der kom. Jeg vil ikke beskrive hendes første Udseende; for naar jeg tænker paa hende, begynder jeg at blive noget sentimental, trods mine Briller, og vilde muligen komme med en Smule Nonsens.

Enhver Mand, gift eller ugift, som har levet til de halvhundrede Aar eller saa omtrent, har maaskee seet et Fruentimmer, som i hans Sjæl indtager en ophøiet Plads over alle andre Qvinder. Hun behøver ikke at have været en Slægtning, ikke en Ægtefælle; hun kan have skinnet paa ham fra det Fjerne; lad hende ogsaa blot erindres gjennem Aarenes Afstand som en Stjerne, der er dalet, som en Musik, der er forstummet, som Ynde og Elskværdighed, der er falmet for stedse; men erindret er hun med Interesse, med Ild, med Begeistring, med Alt, hvad Hjertet kan føle, og mere end Ord kunne udtrykke.

For mig har der kun været een Saadan, og det er hende, jeg beskriver. Var hun skjøn, spørger Du? Jeg vil ogsaa give Dig et Spørgsmaal: „hvis en Engel fra Himlen kunde dvæle i en menneskelig Form og oplive et menneskeligt Ansigt, vilde det Ansigt ikke være elskeligt?“ Det vilde muligen ikke være skjønt, men vilde det ikke være elskeligt? Hun var ikke skjøn efter nogen anden Maalestok.

Hvor levende jeg mindes hende, naar hun sommetider sad og tænkte, med Hovedet hvilende paa hendes Haand, med Ansigtet mildt og blidt, med et stille Octobersolskin i de blaa Øine og et næsten uafbrudt Smiil over de samtlige Træk! Jeg mindes den pludselige Sødhed i hendes Blik, naar Nogen talte til hende, den hurtige Opmærksomhed, den lynsnare Opfattelse af Tankerne, inden man udtalte dem, den forbindlige Redebonhed til for en Andens Skyld at opgive enhver anden Sysel.

De, der falskelig antage Tankefuldhed nu og da for Melankolie, kunde finde det besynderligt af mig at sige, at Tante Mary var altid lykkelig. Og dog var hun det. Hendes Livsaander hævede sig aldrig til Overgivenhed og sank aldrig til Nedslagenhed. Jeg

veed, det er en Artikel i den sentimentale Troesbekjendelse, at en saadan Characteer ikke kan være interessant. Denne Paastand er ikke uden al Grund. En almindelig, en Hverdagssjæls Rolighed er uinteressant, men en stærk og velbeherskt Sjæls Ro grændser til det Sublime. Foranderlighed i Bevægelse characteriserer underordnede Classer af Væsener; men han, som forener al Interesse i sig, al Fuldkommenhed, al Begeistring, er »den Samme igaar, idag og for evig.« Og hvis der ligger noget Sublimt i Begrebet om en almægtig Aand, som er i evig Fred med sig selv og derfor har Tid til at anvende hele sin Energie paa Andres Behov, er der idetmindste et Gjenskin af det samme Sublime i det menneskelige Væsens Charakteer, som i den Grad har stillet og tæmmet sin indre Verden, at Intet er blevet tilbage, der drager Sympathien eller Opmærksomheden fra den ydre.

En saadan Qvinde var min Tante Mary. Hendes Rolighed var ikke saameget Følgen af Temperament som af Valg. Hun var ligesaa modtagelig for Lidelser som den ædleste og delicateste formede Sjæl kan være; men denne Modtagelighed var bleven saaledes rettet, at den, istedetfor at concentrere Tanken

paa hendes eget Jeg, havde forberedet hende til at forstaae og føle for Andre.

Hun var fremfor Alt et sympathetisk Væsen, og hendes Characteer var, ligesom det Grønne i et Landskab, mindre mærkelig ved hvad den var i og for sig end ved sin fuldkomne og skjønne Harmonie med alle de omgivende Farver og Schatteringer.

Andre Qvinder have havt Talenter, andre have været gode; men ingen Qvinde af dem, jeg har kjendt, har besiddet Godhed og Talenter i Forening med en saadan intuitiv Opfatning af Følelser og en saadan Evne til øieblikkelig at accomodere sig efter dem. Det ærgeligste af Alt i Verden er at fordømmes til en Persons Selskab, som aldrig kan forstaae Noget af hvad man siger, medmindre man siger det Hele og anbringer sine Commata og sine Perioder, altsom man gaaer videre og videre i Talen; og det Ønskeværdigste i Verden er at leve med en Person, som sparer En al Ulejlighed ved at tale, idet Samme ved netop hvad man vil sige, inden man har aabnet sin Mund.

Et lignende Talent begyndte jeg, til min store Lettelse, at ahne, da Tante Mary indtraf i Familien.

Jeg husker endnu den første Aften da hun sad ved Arnestedet, omringet af hele Familien: hendes Øie skottede til mig med et Udtryk, som lod mig føle, at hun saae mig; og da Klokken slog otte og min Moder erklærede, at det var min Sengetid, blev mit Ansigt langt, idet jeg sørgmodigt fjernede mig fra Ryggen af hendes Gyngestol og tænkte paa, hvormange skjønne Historier Tante Mary vilde fortælle efterat jeg var gaaet tilsengs. Hun vendte sig imod mig med et Blik, saa betydningsfuldt, saa fuldt af tydelig Indsigt i Sagen, at jeg begav mig til mit Exil med et lettere Hjerte end nogensinde før. Hvilken Forskjel mellem Hjertets halsstarrige og den verdslige Viisdoms rationelle Maalestok! Findes der ikke dem, som kunne mindes, da et Ord, et Blik, ja selv Undertrykkelsen af et Ord, droge deres Hjerter langt stærkere til en Person end alle substantielle Velgjerninger i Verden? — Inden Tante Mary havde boet en Maaned hos os, elskede jeg hende høiere end alt Andet i Verden, og en practisk Philosoph vilde have moret sig ved at optælle og analysere Beløbet af de Begunstigelser, der frembragte dette Resultat. Det var et Blik — et Ord — et Smil; det var fordi hun syntes at finde Behag i

min nye Drage; fordi hun frydede sig med mig, da jeg lærte at spille Top; fordi hun alene syntes at skatte min Færdighed i at haandtere en Boldt; fordi hun aldrig syntes at ærgre sig i mindste Maade, naar jeg rev hendes Sytrin ned paa Gulvet; fordi hun modtog alt mit keitede Galanteri og min mal-adroit Tjenstagtighed, som om det blev hende tilbudt med den bedste Smag af Verden; fordi hun, da hun blev syg, bestod paa at lade mig pleie hende, skjøndt jeg anrettede min sædvanlige Ødelæggelse blandt Glassene og Krusene i hendes Værelse og, som Følge af min Iver for at behage, udviklede en meer end sædvanlig stor Mangel paa Competence til at beklæde denne Post. Hun var ogsaa den eneste Person, jeg nogensinde converserede med, og jeg pleiede at undres over at En, der kunde tale om Allehaande med voxne Personer, kunde tale saa fornuftig om Marmorkugler og Tondebaand og Skøiter og alle Slags Smaadrenge-Anliggender. Jeg maae forresten bemærke, at ældre Folk, som kom i Berørelse med hende, ofte undrede sig over det samme. Hun vidste nøie, hvorledes alle mulige smaae og store Kundskaber i de forskjelligste Retninger formaaede at gjøre Qvinden, ikke til en Pedant, men

til et sympathetisk, selskabeligt Væsen, og et saadant var hun blandt alle menneskelige Skabninger, af den forskjelligste Aandsdannelse.

Hun besad ogsaa den Evne at drage Andre op til sit Niveau i sin Conversation, saaat jeg ofte overraskede mig selv i den meest sublime Tankegang, medens jeg talte med hende, og grundede over, naar det var forbi, hvorvidt jeg virkelig var en lille Dreng endnu.

I mange Maaneder velsignede hun os med sin Nærværelse, indtil Tiden endelig kom, da hun skulde tage Afsked; da bønfaldt hun min Moder om at overlade mig til hende, for at holde hende ved Selskab. Hele Familen korsede sig af Forundring over, at hun kunde finde noget hos Henry; men hvis hun kunde lide mig, saa — for dem gjerne; og dermed var Sagen afgjort.

Fra den Tid af levede jeg hos hende — og der gives Mennesker, som kunne faae Ordet leve til at betyde langt Mere end det sædvanlig gjør — og hun indprægede alle de Underværker i min Characteer, som en menneskelig Genius kan udføre. Hun beroligede mit Hjerte, ledede mine Følelser, udviklede min Aand og opdrog mig, ikke haardt eller med Tvang, men som

det velsignede Solskin opdrager Blomsten, til fuldt og fuldkomment Liv; og da Alt, hvad der var dødeligt hos hende, blev lagt i Graven, kastede hendes ubeskrivelig kjærlige Gjerninger og Ord en Dæmring om hendes Minde, som kun vil blegne hen i Himlens Klarhed.

Fætter William.

I et stort Huus i en af Landsbyerne i Nyengland boede Heltinden i vor Historie. Hun besad enhver Fordeel, der følger med Stand og Formue; thi hendes Fader var en geistlig Mand og eiede Faar og Oxer og Overflod af denne Verdens Goder. Hele Eiendommen bar et Præg af Reputeerlighed og Velstand. Huset stod næsten skjult midt i en Skov af Abildtræer, som om Foraaret vare bedækkede med Blomster og om Efteraaret bugnede af gyldne Frugter, og i Nærheden deraf laae Haven, som var omgivet med et rødt Gitter og indeholdt allehaande gode Ting.

Men vi have ikke Tid til at opregne Alt, hvad den gode Mand Mr. Enos Taylor var i Besiddelse af. Selv hørte han til den nødvendige Classe Væsener, som — ihvorvel de ikke udmærke sig ved Nogetsomhelst

— ere meget brugbare til at udfylde Samfundets Gelædder. Langt anderledes forholdt det sig med hans Svigerinde, Mr. Abigail Evetts, som ved hans Kones Død havde bemægtiget sig Regieringens Tømme i Huusholdningen.

Denne Dame var af den samme Mening, som har besiælet mange berømte Philosopher, nemlig at denne Verdens Anliggender høiligen trænge til Inspection, naar de skulde trives og gaae vel af; og skjøndt hun ikke, som de, indlod sig paa at inspicere Universet, opveiede hun dette ved en utrættelig Virksomhed i det Departement, der laa under hende. I hendes Tanker var der en sienspynlig Nødvendighed for at Enhver skulde være tidligt oppe og bestille Noget; om Mandagen, fordi det var Vaskedag, om Tirsdagen, fordi det var Strygedag, om Onsdagen, fordi det var Bagedag, om Torsdagen, fordi det næste Dag var Fredag, og saaledes lige til Enden af Ugen. Derhos paalaa det hende at minde Alle i Huset om Alt, hvad Enhver havde at gjøre i alle Ugedagene, og hun var saa nøiagtig og streng i denne Henseende, og neppe en eneste Handling blev udført i Familien af egen Drift. Den stakkels Mr. Taylor erholdt Formaninger,

naar han gik ud og naar han kom, naar han satte sig og naar han stod op, saa at en Skjødesløshed eller Forsømmelse umulig kunde begaaes uden med velberaad Hu.

Men Overopsigten over en heel Børneflok skaffede en Dame af hendes active og rastløse Temperament endnu større Anledning til Virksomhed. At see efter, at deres Ansigter vare vaskede, deres Klæder udbedrede, deres Catechismus lært; at de ikke afplukkede Blomsterne, kastede Stene paa Hønsene eller indlode sig i Disput med den store Gaardhund, alt Dette var en Forøgelse i Functioner, som næsten udelukkende paahvilede Mrs. Abigail, saa at det, efter hendes eget Sigende, var et Mirakel, at hun kunde leve og trives.

Den Ældste af de hende betroede unge Væsener var ved den Tid, vor Historie begynder, en Pige, som netop havde traadt sine Børnesko, og hendes Navn var Mary. Nu vide vi, at Folk sjelden faae Historier skrevne om sig, medmindre de have Sylphideformer, straalende Øine eller idetmindste „noget vist ubeskrivelig Indtagende og Tillokkende i hele deres Væsen.“ Men der er i den senere Tid bleven skrevet saamange Historier, at de virkelig synes at have opslidt alle de

Øine, Haar, Læber og Former, der udfordres hos en Heltinde; saa at Ingen nu tør haabe at finde en original Samling, at udstyre en saadan med. I Betragtning heraf anseer jeg det for en Lykke, at min Heltinde ingen Skjønhed var Hun saae hverken ud som en Sylphide eller en Orende eller en Fee; hun havde hverken „l'air distingué" eller „l'air magnifigué", men bar stor Lighed med en virkelig jordisk Pige af den Sort, som man kan gaae forbi i Dusinviis, uden at finde noget Særligt at bemærke, et af disse Phænomener, der, skjøndt almindelige? som Vand, kunne, ligesom dette, choloreres paa en enhver Maade ved de Associationer, man bringer i Forbindelse med dem. En daddelfri Smag i Toilettet, en fuldkommen Utvungenhed og Opromthed i Væsen, en uafbrudt Udstrommen af ømme Følelser, syntes saaledes, hvad hende angik, at frembringe hele Skjønhedens Virkning. I hendes Maneter laa netop Værdighed nok til at tilbagevise Impertinence, uden at hendes frie, overgivne Væsen eller den Livsfryd, som hun pleiede at overlade sig til, led det Mindste derunder. Ingen havde i sin Hukommelse opbevaret en morsommere Samling af Historier, Viser, Landsbytraditioner og alle disse forskjellige

Materialier, der afgive Themaet til en livlig Conversation. Hun havde ogsaa læst Alt, hvad hun kunde finde: Rollin's Historie, Scotts Familiebibel, som stod i Glasboghylden i det bedste Værelse, et enkelt Bind af Shakespeare og nu og da en af Walter Scotts Romaner, som hun havde laant af en noget literair Familie i Nabolaget. Hun havde ogsaa et Album, hvori hun opskrev sine Tanker, og havde altid været vant saavel til at klippe al den skjønne Poesie ud af Dagbladenes Hjørner, som til at tørre en Mængde Forglemmigeier og Rosenknopper til Erindring om diverse specielle Veninder, ikke at tale om flere andre smaae sentimentale Sædvaner, som unge sextenaarige Damer pleie at hengive sig til. Hun var ogsaa begavet med stor mekanisk Færdighed; der fandtes Intet i den qvindelige industrielle Verden, ligefra Synaaleboger til Knappenaalspuder, uden at hun var istand til at producere det med sine smaae hvide Fingre. Hendes Syning var virkelig udmærket (vi mene, at der gjøres altfor lidt Væsen deraf i Listen over en Heltindes Talenter), hendes Hulsting lignede Perlerader, hendes Hækling mindede om en Fees Arbeide, og hvad hendes Brodering angik, havde hun ikke sin Lige. Og hvad skulle vi sige om hendes

Posteier og Puddinger? De vilde have omvendt den meest egensindige gamle Pebersvend i Verden. Og saa hendes Feining og Afstovning! „Mange Døttre have handlet dydigt; men Du overstraaler dem alle!"

Og hvad troer Du nu, jeg kommer til, Læser? Til en ung Gentleman, naturligviis; thi ved denne Tid kom en vis William Barton til Landsbyen, for at bosætte sig der og overtage Skolen. Hvis Du ønsker nogen nøiere Oplysning om hvem han var, saa ønske vi blot, vi kunde henvise Dig til Mrs Abigail, som var fuldkommen hjemme i Stamregistre og gamle Landsbykroniker, og hun vilde have fortalt Dig, at hendes Bedstefader, Ike Evetts, ægtede en Kone, som var Næstsøskendebarn til Peter Sevanton, som var Grandonkel til Polly Mosely, hvis Datter Mary ægtede William Bartons Fader, netop ved den Tid, den gamle Squire Peters' Huus brændte af. Og saa vilde der følge en Beretning om alle Familiegrenenes huuslige Historie, siden Stamfaderen kom over fra England. Det være nu som det vil. vist er det, at Mrs. Abigail kaldte ham Fætter, at han gav sig i Kost hos Mr. Taylor, at han ikke havde været der meer end en Uge, og at han havde gjort diverse Op-

dagelser, hvad Miss Mary betraf, inden han bestemte sig til at kalde hende Cousine, hvilket han gjorde paa den naturligste Maade af Verden.

Mary var i Førstningen noget bange for ham, fordi hun havde hørt, at han havde gjennemstuderet Alt, hvad der var at studere i Græsk, Latin og Tydsk; og hun saae et Bibliothek i hans Værelse, som fik hende til at sukke, hvergang hun betragtede det, ved Tanken om hvormeget der var at lære, som hun var aldeles uvidende i. Men alt Dette gik over, og de bleve snart de bedste Venner af Verden. Han gav hende Bøger at læse, saavelsom Lectioner i Fransk, uden at lade sig fræmme af det slemme Verbum, som maa conjugeres først, hvad enten man lærer Fransk, Latin eller Engelsk. Desuden gav han hende mange gode Raad med Hensyn til Uddannelsen af hendes Aand og Characteer, som Altsammen var meget gavnlig og høiligen bidrog til at styrke og befæste deres Venskab. Men uheldigviis for Mary gjorde William et ligesaa gunstigt Indtryk paa det qvindelig Samfund i Almindelighed, som han gjorde paa heude, da han havde udmærket sig ved flere offenlige Leiligheder, for Exempel ved at holde Forelæsninger i Botaniken, ligesom han ogsaa, paa

fjerde Juli-Comiteens indstændige Anmodning, havde holdt en Prædiken, der bedækkede ham med Ære. Man vidste ogsaa, at han skrev Poesier, og han havde en tilbageholden og romantisk Mine, som fortryllede dem, der læste Bulwers Romaner. Kortsagt, det var moralsk vist, forsaavidt man kunde slutte af Sandsernes Vidnesbyrd, at hvis han havde fundet for godt at aflægge nogen Dame i Landsbyen en halv Snees Visiter om Ugen, vilde hun have anseet det for sin Pligt at underholde ham.

William aflagde Visiter; thi han følte, som mange lærde Granskere, Trang til at recreere sig i Selskab; men hvad enten han frequenterede Gilder eller Syngeskoler, gik han naturligviis hjem med Mary paa en saa sindig, sat og huuslig Maade, som om han havde været gift et heelt Aar. Hans Væsen, naar han converserede med hende, var nødvendigviis fortroligere, end naar han talte med en Anden, og dette var en Grund til Had i mangt et følsomt Bryst og til en Mængde forskjellige Bemærkninger med Hensyn til hendes Maade at behandle den unge Gentleman paa.

„Det undrer mig, at Mary Taylor vil lee og

spase saameget med William Barton, naar de ere i Selskab", — sagde En.

„Hendes Manerer ere i det Hele altfor frie", — sagde en Anden.

„Det er tydeligt, at hun speculerer paa ham", — meente en Tredie.

„Og hun kan ikke godt skjule det", — tilføiede en Fierde.

Nogle Ytringer af denne Beskaffenhed naaede endelig Mrs. Abigails Øren, som havde det bedste Hjerte af Verden og som blev saa opbragt derover, at det vilde have gjort Dit godt at see hende, Læser. Dog meente hun, det beviste, at „Pigen trængte til et Vink", og „hun vilde snakke med Mary om Sagen."

Men først besluttede hun at raadføre sig med William om Sagen. Hun gjorde dette endnu samme Dag efter Middagsbordet, da han sad og studerede en Afhandling i Trigonometrien — eller maaskee det var om Keglesnittene.

„Vor Mary voxer op til en vakker Pige."

William var sysselsat med at læse et Problem, og da han blot forstod, at der var bleven sagt Noget, svarede han mekanisk: „Ja."

„Lidt vilter, dog — eh?" — vedblev Mrs. Abigail.

„Jeg veed det", — sagde William, fæstende sit Blik opmærksomt paa E, F, B, C.

„De finder maaskee, at hun sommetider er lidt for snakkom og fri imod Dem; De veed, Piger tænke ikke altid, som de handle."

„Naturligviis", — svarede William, gaaende videre i sit Problem.

„Jeg troer, De gjorde bedst i at tale med hende derom", — vedblev Mrs. Abigail.

„Det troer jeg med", — sagde William, mønstrende sit nu fuldendte Arbeide, indtil han endelig reiste sig, stak det i Lommen og begav sig til Skolen.

O, denne ulykkelige Distraction! I hvor mangt et suurt Øble maa en Mand ikke bide, blot fordi han er vandt til at sige „Ja" og „Nei", naar han ikke hører, hvad der siges til ham.

Næste Morgen, da William var gaaet til Skolen og Mary vaskede op efter Frokosten, bragte Tante Abigail Themaet paa Tapetet med stor Takt og Delicatesse ved at bemærke:

„Mary, jeg troer Du gjorde bedre i at være mindre fri mod William, end Du hidtil har været."

„Fri?" — gientog Mary, idet hun foer op og nær havde ladet en Kop falde — „Hvad mener Du, Tante?"

„Seer Du, Mary, Du maae ikke altid være saa fri, naar Du taler med ham, baade hjemme og i Selskab og overalt. Det passer sig ikke."

Blodet strømmede op i Marys Kinder, ja endog op i Panden, medens hun svarede med en værdig Mine:

„Jeg har ikke været for fri — jeg veed, hvad der er ret og passende — jeg har intet Upassende gjort."

Naar Nogen vil give gode Raad, er det høist ærgerligt at høre deres Nødvendighed blive draget i Tvivl, og Mrs. Abigail, som havde store Tanker om sin egen Mening, følte sig opfordret til at forsvare den.

„Jovist har Du, Mary; alle Mennesker i Landsbyen have lagt Mærke dertil."

„Jeg bryder mig ikke om hvad Nogen siger her i Landsbyen; jeg skal altid gjøre, hvad jeg anseer for anstændigt", — svarede den unge Dame — „jeg veed, at Fætter William ikke deler den Mening."

„Men jeg troer det Modsatte — efter hvad jeg har hørt ham ytre."

„Hvad, Tante? Hvad har Du hørt ham yttre?“ — udbrød Mary og havde nær revet en Stol omkuld i den Hæftighed, hvormed hun vendte sig om

„Min Gud, Du behøver ikke at rive Taget ned over os, Mary; jeg husker ikke saa nøie, hvad det var; men den Maade, hvorpaa han talte, bibragte mig den Tanke.“

„O, Tante, sig mig, hvad det var; fortæl mig Alt“, — bad Mary, følgende Mrs. Abigail, som gik omkring og afstøvede Meublerne.

Ligesom de fleste egensindige Mennesker, der føle, at de ere gaaede for vidt, og dog skamme sig ved, at træde tilbage, tog Mrs. Abigail sin Tilflugt til Almindelighedens Elasticitet og paastod blot, at hun havde hørt Bemærkninger af ham, som om han ikke fandt Behag i hendes Opførsel.

Dette er den meest beroligende af alle Maader at ende en Samtale paa, hvor man har med en Person at bestille, der besidder en frugtbar Indbildningskraft. Mary havde naturligviis inden fem Minutter tænkt sig en Række Bemærkninger af sin Fætter, som vilde have stemt overeens med Sandheden, hvis hun havde tænkt sig dem som kommende fra hvilkensomhelst af hendes

Omgangsvenninder. Hele Sagens Usandsynlighed forsvandt i den afforberende Tanke om dens Mulighed, og efter et Øieblik's Eftertanke pressede hun Læberne sammen og erklærede, at „Mrs. Barton ikke vilde faae Anledning til at yttre Sligt oftere."

Det var tydeligt at see paa hendes forhøiede Ansigtsfarve og værdige Mine, at hendes Sindsstemning var meget heroisk. Hvad den stakkels Tante Abigail angik, gjorde det hende ondt, at hun havde smertet hende, og hun stræbte nu at trøste hende igjen, saa godt hun kunde, ved at bemærke:

„Mary, jeg troer ikke William meente noget Ondt, med hvad han sagde."

„Meente noget Ondt!" — gjentog Mary med Harme.

„Nei, Barn, han tænker som saa, at Du ikke kjender Meget til Mennesker eller til Verden, og hvis Du har været lidt —"

„Men det har jeg ikke været! Det var ham, som talte til mig først; det var ham, som gjorde Alting først! Han kaldte mig Cousine — og han er min Fætter."

„Nei, Barn, Du tager feil; for Du husker, at hans Bestefader var —"

„Jeg bryder mig ikke om hvem hans Bedstefader var; han har ingen Ret til at tænke om mig som han gjør!"

„Naa, Mary, kom nu blot ikke op at kjævles med ham; han kan ikke raade over sine Tanker, veed Du nok."

„Jeg bryder mig ikke om hvad han tænker", — sagde Mary og ilede ud af Stuen med Taarer i Øinene.

Naar en ung Dame befinder sig i en saadan Stemning, er det Første, hun gjør, at sætte sig ned og græde et Par Timers Tid, og dette gjorde Mary ogsaa paa den ulasteligste Maade, idet hun anstillede mange Betragtninger over det Ustadige ved menneskeligt Venskab og besluttede aldrig at troe noget Menneske mere, saalænge hun levede, samt tænkte, at dette var en kold, huulhjertet Verden — foruden meget Andet, som hun havde læst i Bøger, men aldrig erfaret saa haardt og bittert som nu. Men hvad skulde hun gjøre? Hun ønskede naturligviis aldrig at tale et Ord til William mere; hun ønskede, at han aldrig var kommen

i deres Huus; og endelig besluttede hun at tage sin Hat paa og gaae over til sin anden Tante i Nabolavet og tilbringe Dagen der, for ikke at møde ham ved Middagsbordet.

Men nu traf det sig saa, at Mr. William, da han kom hjem, fandt den Tid, der gik hen inden han skulde i Skolen igjen efter Middagsbordet, uendelig kjedsommelig, og da han hørte, hvor Mary var, bestemte han sig til at gaae over til hendes Tante om Aftenen og ledsage hende hjem.

Og Mr. William traadte virkelig saa Timer efter ind i Stuen, hvor Mary sad i Selskab med to eller tre Cousiner.

Det var Mary saa magtpaaliggende at see ud som om Intet var paafærde, at hun vendte sig om og begyndte at see ud igjennem Vinduet, netop som den unge Gentlemann nærmede sig for at tale til hende. Efterat han to Gange havde spurgt til hendes Befindende, rettede hun sig koldt iveiret og sagde:

„Talte De til mig, Sir?"

William saae i Forstningen noget forundret ud, men tog dog Plads ved Siden af hende og svarede:

„Javel gjorde jeg, og jeg er kommen for at spørge,

hvorfor De løb hjemmefra, uden at efterlade mig nogen Besked."

„Det faldt mig ikke ind", — sagde Mary i den tørre Tone, som hos en Dame betyder: „Jeg vil med Deres Tilladelse frabede mig enhver videre Samtale." William følte at der laa noget Sælsomt og Hemmelighedsfuldt i alt dette; men han troede, at han maaskee tog feil, og vedblev derfor:

„Hvilken Synd af Dem at være saa glemsom, naar jeg er saa omtænksom! Jeg er kommen hele denne lange Vei ene og alene for at see Dem."

„Det gjør mig ondt, jeg har gjort Dem den Ulejlighed", — svarede Mary.

„Cousine, befinder De Dem ikke vel idag?" — spurgte William.

„Jo, Sir", — svarede Mary, fortsættende sit Arbeide.

Der var noget saa Skarpt og Betydningsfuldt i alt dette, at William neppe kunde troe sine Øren. Han vendte sig om og paabegyndte en Samtale med en ung Dame; og for at vise, at hun kunde passiare, hvis hun fandt for godt, begyndte Mary at fortælle

sine Cousiner en Historie, som fremkaldte en lydelig Munterhed.

„Mary har været fuld af Skjelmstykker idag", — sagde hendes gamle Onkel, sluttende sig til dem.

William saae paa hende, hun syntes aldrig at have været mere oprømt; og han begyndte at troe, at selv Cousine Mary kunde mystificere en Mand sommetider.

Han vendte sig atter om og indlod sig i en Samtale med den gamle Mr. Zacary Coan angaaende Krap, et Stof, som sienspnligen udkrævede stor Dybsindighed i Tanker; thi han havde aldrig seet mere alvorlig, for ikke at sige melankolsk ud.

Mary skottede til ham og blot frapperet over det sørgmodige og næsten strenge Udtryk, hvormed han lyttede til Mr. Zacarys Detailler; hun var overbeviist om, at han tænkte ligesaa lidt paa Krap som hun.

„Det var ikke min Mening at saare hans Følelser i den Grad", — tænkte hun formildet — „han har dog, naar Alt kommer til Alt, behandlet mig med stor Velvillie. Men han kunde have talt til mig derom, og ikke til nogen Anden."

Og hun tilkastede ham et nyt Blik.

William talte ikke, men sad med Øinene fæstede paa Lysestagen med en vemodig Alvor i Blikket, som gjorde hende ondt, og hun kunde ikke lade være at dadle sig selv.

„Ja, Tante havde Ret: han kunde ikke raade over sine Tanker. Jeg vil søge at glemme det", — tænkte hun.

Du maa ikke troe, Læser, at Mary sad stille og taus under disse Betragtninger. Nei, hun talte og lo og var tilsyneladende den meest utvungne Person i Værelset. Saaledes henrandt Aftenen, til det lille Selskab brød op.

„Jeg er rede til at følge Dem hjem", — sagde William i en kold og næsten stolt, ærbødig Tone.

„Jeg er Dem meget forbunden", — svarede den unge Dame i en lignende Tone — „men jeg bliver her inat."

Men pludselig forandrede hun Tonen og udbrød:

„Nei, jeg kan ikke holde det ud, længer. Jeg vil gaae hjem med Dem, Fætter William."

„Holde det ud?" — gjentog William overrasket.

Mary var gaaet efter sin Hat. Hun kom ud, tog hans Arm og gik et Stykke Vei i Taushed.

„De har raadet mig til altid at være oprigtig, Fætter", — sagde hun endelig — „og det bør og vil jeg være; jeg vil derfor fortælle Dem Alt, skjøndt det neppe stemmer overeens med Skik og Brug."

„Alt? Hvilket?" — spurgte William.

„Fætter", — vedblev hun, uden at tage Notits af Spørgsmaalet — „jeg har været meget forstemt i Eftermiddag."

„Virkelig, Mary?"

„Og jeg har havt Grund dertil, skjøndt man rigtignok ikke kan vente, at Folk skulle finde os fuldkomne; men jeg syntes ikke, det var ganske smukt af Dem, at De ikke sagde det til mig."

„Hvad skulde jeg have sagt, Mary?"

Her kom de til et Sted, hvor Veien gik igjennem en lille Lund. Det var grønt og skyggefuldt og oplivedes af en lille sladdrende Bæk. Der var en mosgroet Træstamme, som var faldet lige ved dens Bred og dannede et mageligt Sæde. Maanen kastede sine Straaler paa Vandfladen hist og her, altsom Bækken rislede ned imellem de løvrige Grene. Det var en yndig Plet, og Mary satte sig ned, som for at samle

sine Tanker. Efterat have taget en Qvist op og leget et Øieblik med den i Vandet, begyndte hun:

„Det var maaskee meget naturlig af Dem, Fætter, at De sagde det, naar De tænkte det; men jeg kunde ikke have formodet, at De vilde tænke saaledes."

„Det skulde være mig kjært at erfare, hvad det er, De mener", — sagde William i en taalmodig resigneret Tone.

„O jeg glemte, at jeg ikke har fortalt Dem det", — svarede hun og skjød sin Hat tilbage som En, der belaver sig paa at drøfte en Sag grundigt — „Man har sagt mig, Fætter, at De har talt om mine Manerer imod Dem som friere, som mere — paatrængende end de burde være. Og nu seer De", — tilføiede hun med lynende Øine — „at det just ikke var saa ganske let at komme ud med Sproget; men jeg begyndte med at være oprigtig, og det vil jeg ogsaa være nu, for at behage mig selv."

Dertil svarede William simpelt hen:

„Hvem har fortalt Dem Dette, Mary".

„Min Tante."

„Sagde hun, jeg havde sagt det til hende?"

„Ja; og jeg har ikke Saameget imod at De sagde

det, som at De tænkte det; for De veed, jeg paatrængte mig ikke Deres Opmærksomhed; det var Dem, der søgte mit Bekjendskab og vandt min Fortrolighed — og saa skulde netop De, De fremfor alle Andre tænke saaledes om mig!"

„Jeg har aldrig tænkt saaledes, Mary" — sagde William roligt.

„Heller ikke sagt det?"

„Aldrig. Jeg skulde troe, De maatte have vidst det Mary."

„Men —"

„Men", — afbrød William hende med Fasthed — „Tante Abigail har ganske bestemt taget feil."

„Nu, det glæder mig", — sagde Mary lettet og stirrede ned i Bækken.

Derpaa saae hun op med et varmt Blik.

„Og de maa heller aldrig tænke saaledes, Fætter. Jeg er overgiven og jeg yttrer mig frit; men jeg har aldrig meent, og er vis paa, at jeg aldrig skulde ville mene Andet eller Mere end hvad en Søster kan sige."

„Er De vis paa, De aldrig kunde gjøre det, hvis hele min Lykke beroede derpaa, Mary?"

Hun vendte sig om og saae ham ind i Ansigtet.

Hvad hun der saae, medførte Overbeviisning. Hun reiste sig for at gaae videre; hendes Fætter tog hendes Haand ind under sin Arm, og dette var Enden paa den første og den sidste Misforstaaelse, der nogensinde opstod imellem dem.

Florence L'Estrange,

eller:

Godheds-Belønning.

Florence Fitzhugh,

oder:

Geschäfts-Heirathung.

En Theerose stod i sin lille grønne Vase paa en lille Ibenholtsetagère i Vinduet i Dagligstuen. De tykke Silkegardiner med deres kostbare Frynder faldt ned paa hver Side, og rundt omkring glimrede alle de sjeldne og snildrige Smaaartikler, som Rigdom kunde kjøbe; og dog var den simple Rose det Smukkeste af det Hele. Den saae saa reen og klær ud, dens hvide Blade vare saa let berørte af den kostelige, crêmeagtige Farvetone, der er eiendommelig for dens Art; dens Bæger var saa fuldt, saa fuldkomment; dens Hoved bøiede sig, som om det sank under og smeltede bort i sin egen rige Fylde. — O, naar har Mennesket nogensinde fuldbragt Noget, som kan lignes ved den levende, fuldkomne Blomst!

Men det Sollys, der strømmede gjennem Vinduerne, faldt paa noget endnu Skjønnere end Rosen. Tilbagelænet paa en Ottoman i en dyb Niche og fordybet i en Bog, sad et Væsen, som syntes at være et Pendant til den elskelige Blomst. Kinden var saa bleg, den hvide Pande saa aandrig, Ansigtet saa besjælet af ophøiet Tanke, de sænkede Øienfryndser saa lange og Udtrykket af den yndige Mund saa melancholsk, og dog saa resignéret og blidt — hun lignede Billedet i en Drøm.

„Florence! Florence!" — raabte en munter musikalsk Stemme i en comisk, utaalmodig Tone.

Drei Hovedet om, Læser, og Du vil see en blond, livlig lille Pige, Idealet af en selvraadig lille Alf, der kun bestaaer af Skalkagtighed og Livsfryd, med dandsende Øine, en Fod, som neppe syntes at berøre Gulvtæppet, og et Smiil saa mangfoldiggjort af Gruber i Kinden, at det seer ud som tusinde Smiil paa eengang.

„Kom, Florence, siger jeg!" — vedblev den lille Elverpige — „læg den vise, gode, fortræffelige Bog fra Dig — stig ned fra Din Sky og tael med en stakkels lille Dødelig."

Saaledes anraabt, adlød det faure Drømmebillede; hun saae op og blottede netop saadanne Dine, som Du ventede at see under saadanne Dielaag — dybe, pathetiske og rige som en Strophe af en vemodig Melodie.

„Hør, Cousine", — vedblev det blonde Barn — „jeg har tænkt paa, hvad Du skal gjøre med Din Yndlingsrose, naar Du tager til New York, hvilket Du jo, til vor Bestyrtelse, er bestemt paa at gjøre; Du veed, det vilde være Jammerskade, om Du lod den blive hos en saadan Vildkat som mig. Jeg elsker Blomster, det er en afgjort Sag; det vil sige, jeg kan lide en ordentlig Bouquet, naar den er afplukket og sammenbundet og jeg kan tage den med i Selskab; men al denne Pleie og alt dette Kjæleri, for at faae dem til at voxe og trives — det har jeg rigtignok ingen Smag for."

„Du kan være rolig i saa Henseende, Kate", — sagde Florence med et Smiil — „Jeg har ikke ifinde at sætte Dine Talenter paa Prøve; jeg har udseet mig et Asyl til min Favorit."

„O, saa veed Du netop, hvad jeg vilde sige. Mrs. Marshall har talt til Dig, kan jeg tænke, hun

var her igaar, og jeg blev ganske pathetisk, da jeg betroede hende om Sagen og sagde hende, hvilket Tab Din Favorit vilde lide, og saa videre; og hun svarede at det vilde være hende en sand Glæde at have den i sit Orangerie, nu da den er i en saa interessant Tilstand, heelt over fuld af Knopper. Jeg sagde, at jeg vidste, det vilde være Dig kjært at give hende den; Du holder jo saameget af Mrs. Marshall."

„Det gjør mig ondt Kate; men jeg har taget en anden Bestemmelse med den."

„Hvad kan det være for en? Du har saa faa Bekjendtere her."

„O, det er blot en af mine løierlige Capricer."

„Men sig mig det, Florence!"

„Nuvel, Cousine, Du kjender jo den blege lille Pige, hvem vi forsyne med Syarbeide."

„Hvad? Den lille Mary Stephens? Hvor taabeligt! Florence, dette er nu ogsaa igjen en af Dine moderlige, matronemæssige Træk — Du, som meier Dukker ud til fattige Børn, syer Hatte og strikker Strømper til alle de smudsige smaa Rollinger heromkring. Jeg er vis paa, Du har gjort flere Visiter i de to elendige Smaagyder her bagved Huset end i

Chesunt Street, skjøndt Du veed, at alle Mennesker ere færdige at dø af Længsel efter at see Dig; og nu skal Du for at sætte Kronen paa Alt, give en Syppige denne nydelige lille bijou, som en af Dine intimeste Veninder af Din egen Classe vilde skatte saa høit. Hvad i Alverden kan Folk i deres Omstændigheder bruge Blomster til?"

„Til det samme, hvortil jeg bruger Dem", — svarede Florence roligt — „Har Du ikke bemærket, at den lille Pige aldrig kommer her uden at see saa vist paa de udspringende Knopper? Og husker Du ikke forleden Morgen, da hun spurgte mig saa beskedent, om jeg vilde tillade hendes Moder at komme og see Rosen: hun holdt saameget af Blomster?"

„Men, Florence, tænk Dig blot denne yndige Blomst staaende paa et Bord mellem Skinker, Æg, Ost og Meel, halvqvalt i det trange lille Kammer, hvor Mrs. Stephens og hendes Datter maa gjøre Alt — vaske, stryge, koge og Gud veed hvormeget Andet!"

„Men, Kate, hvis jeg var nødt til at boe i en eneste Stue og vaske og stryge og koge i den, som Du siger — hvis ogsaa jeg maatte tilbringe hvert

Øieblik af Dagen med Slid og Slæb, uden at have Udsigt til Andet gjennem mit Vindue end en forfalden Muur og et smudsigt Stræde — vilde da ikke en Blomst som denne yde mig en ubeskrivelig Nydelse?"

„Puh, Florence — det er lutter Sentimentalitet: fattige Folk have ingen Tid til at være sentimentale. Desuden troer jeg ikke, den vil trives hos dem; det er en Drivhusplante og vant til omhyggelig Behandling."

„O, hvad det angaaer, spørger en Blomst aldrig om dens Eier er riig eller fattig; og hvad Mrs. Stephens end ellers mangler, har hun dog Solskin af ligesaa god Qvalitet som det, der strømmer gjennem vort Vindue. De skjønne Ting Gud skaber, ere hans Gaver til Alle uden Forskiel! Du skal see, at min smukke Rose vil befinde sig ligesaa godt i Mrs. Stephens Stue som i vor."

„Men hvor besynderligt alligevel! Naar man giver fattige Folk Noget pleier man gjerne at give dem noget Nyttigt — en Skjeppe Kartoffler, Kul og slige Ting."

„Nu, Kartoffler og Kul maa der unægtelig sørges for; men naar man har tilfredsstillet de første og pres-

ferende Fornødenheder, hvorfor saa ikke dertil føie en eller anden lille Glæde eller Nydelse, som det staaer i vor Magt at stjænke? Jeg veed, der er mange af de Fattige, som besidde en fiin Følelse og en levende Sands for det Skjønne; men den sygner hen og dør, fordi Livets Trængsler tvinge dem til at afstaae fra dens Tilfredsstillelse. Der er nu for Exempel den stakkels Mrs. Stephens: jeg veed, hun vilde sætte ligesaamegen Priis paa Fugle, Blomster og Musik som jeg. Jeg har seet hendes Øine tindre, naar hun har betragtet alt Dette i vor Sal, og dog kan hun ikke byde over en eneste Skjønhedsgjenstand. Det er en tvungen Sag, at hendes Værelse, hendes Klædedragt, Alt hvad hun har, maa være tarveligt. Du skulde have seet den Glæde, jeg kan næsten sige den Henrykkelse, hun og Mary følte, da jeg tilbød dem min Rose."

„Min Gud, alt Dette kan være meget sandt; jeg har aldrig tænkt over det før. Jeg troede aldrig, at disse haardt trællende Mennesker, havde nogen Idee om Smag."

„Hvorfor seer Du da Geranien eller Rosen blive saa ombyggeligt pleiet i den gamle sprukne Theepotte

i det fattigste Værelse? Viser det ikke nokſom, at det menneſkelige Hjerte ſmægter i alle Livsſtillinger efter det Skjønne? Du huſker nok, Kate, hvorledes vor Vaskerkone ſad oppe en heel Nat efter et ſtrængt Dagarbeide, for at ſye det ſmukke Chriſtentøi til ſit første Barn?"

„Ja, og jeg huſker ogſaa, hvor jeg lo ad Dig, fordi Du broderede den ſmagfulde lille Kappe til det."

„Nuvel Kate, jeg mener at det ſtraalende Blik, hvormed den ſtakkels Moder betragtede ſit Noer i dets nye Kjole og Kappe, vel var værd at fremkalde. Jeg troer ikke, hun kunde have følt ſig taknemmeligere, om jeg havde ſendt hende en Tønde Hvedemeel."

„Nu, jeg har aldrig tænkt paa at give de Fattige Noget, uden hvad de virkelig trængte til, og det har jeg altid gierne gjort, naar jeg kunde gjøre det uden at gaae for langt ud af min Vei."

„Men, min kjære Couſine, hvis vor himmelſke Fader brugte den ſamme Methode mod os, vilde vi kun ſee grove, formløſe Dynger af Levnetsmidler ligge omſpredte omkring paa Jorden, iſtedetfor hele denne ſkjønne Afveksling af Træer, Frugter og Blomſter."

„Du har maaſkee Ret, Couſine, jeg antager det

— men hav Medlidenhed med mit stakkels Hoved; det er for lille til at rumme alle disse nye Ideer paa engang — gaae Du derfor kun Din egen Vei."

Og den lille Dame begyndte med stor Selvtilfredshed at udføre nogle valtsende Pas for Speilet.

Det var en meget lille Stue, kun oplyst af et eneste Vindue. Der var intet Tæppe paa Gulvet; der stod en reen, men med et grovt Lagen bedækket Seng i den ene Krog, et Kjøkkenbord med nogle faa Fade og Tallerkener i den anden, derhos en Dragkiste og indenfor Vinduet en ganske ny Servante; det var overhovedet den eneste Artikel i Stuen, der saae ny ud.

En bleg Kone af et sygeligt Udseende og henved fyrretyve Aar gammel sad tilbagelænet i sin Gyngestol, med Øinene lukkede og Læberne sammenpressede, som af Smerte. Hun vuggede sig frem og tilbage nogle Minutter, holdt sin af Arbeide haarde Haand for Øinene og fortsatte derpaa langsomt sit fine Syarbeide, som hun havde været sysselsat med siden om Morgenen. Døren aabnede sig, og en spinkel lille Pige, som vel kunde have fyldt tolv Aar, traadte ind med de store blaa Øine udspilede og straalende af Glæde og

med en Vase mellem Hænderne, hvori der stod et Rosentræ.

„O, see, Moder, see! Her er een Knop i fuld Flor og to andre halvt udsprungne — og en Mængde andre smaae bitte Knopper, som titte ud imellem de grønne Blade!"

Den stakkels Kones Ansigt opklarede sig, da hendes Blik faldt, først paa Rosen og dernæst paa hendes sygelige Barn, paa hvis Kinder hun i mange Maaneder ikke havde seet en saa skjær Farve.

„Gud velsigne hende;" — udbrød hun uvilkaarligt.

„Miss Florence — ja, jeg veed, Dit Hjerte vilde føle saaledes, Moder. Finder Du Dig ikke bedre i Hovedet, naar Du seer en saa yndig Blomst? Nu vil Du ikke mere kaste saa længselsfulde Blikke til Blomsterne paa Torvet; for vi have en Rose, som er smukkere end nogen af dem. Jeg synes virkelig, den er os ligesaameget værd som hele vor lille Have pleiede at være. See blot, hvormange Knopper der er! Tæl Dem, Moder, og lugt bare til Blomsten! — Naa, hvor skal vi faa sætte den?"

Og Mary hoppede omkring og satte sin Blomst

snart i den ene Stilling, snart i den anden og fjernede og nærmede sig for at see Effecten, indtil Moderen venligt mindede hende om at Rosentræet ikke kunde bibeholde sin Skjønhed uden Solskin.

„Ja, det er ogsaa sandt", — svarede Mary — „Nuvel, den maa staae paa vor nye Servante. Hvor glad er jeg ikke over at vi har en saa nydelig ny Servante; den vil tage sig herligt ud paa den."

Og Mr. Stephens lagde sit Arbeide fra sig og sammenfoldede et Stykke Avispapir, hvorpaa Skatten blev varsomt anbragt.

„Saa", — sagde Mary, ivrigt følgende alle hendes Bevægelser — „nu er det nok — nei, den viser ikke begge sine udspringende Knopper; drei den lidt mere — ganske lidt; saadan! Nu er det rigtigt!" — og Mary gik rundt omkring Blomsten, for at betragte den fra alle Sider, hvorpaa hun bad sin Moder gaae med hende udenfor, for at see, hvorledes den tog sig ud der.

„Hvor det var smukt af Mis Florence, at hun tænkte paa at give os den!" — sagde Mary — „Skjøndt hun har gjort saameget for os og givet os saamange Ting, synes dette dog at være det Bedste af Alt, fordi

det er ligesom hun tænkte paa os og netop vidste, hvor dan vi følte; det er der ellers saa faa Mennesker, der veed, Moder."

Hvilken herlig Eftermiddag skabte ikke denne lille Gave i Stuen. Hvor langt hurtigere fløi ikke Marys Fingre den hele lange Dag, naar hun sad og syede hos sin Moder! Og Mrs. Stephens glemte næsten over sit Barns Lykke, at hun havde Hovedværk, og troede, medens hun nippede til sin Kop Thee, at hun følte sig stærkere end hun længe havde gjort.

Den Rose! Dens søde Indflydelse døde ikke med den første Dag. Gjennem hele den lange, kolde Vinter fremkaldte den omhyggelige, ømme Pleie, hvormed der frededes om Blomsten, tusinde behagelige Tankerækker, der bragte Liv og Afvexling i deres Livs trættende Eensformighed. Hver Dag udfoldede den vakkre Plante en ny Skjønhed — et Blad, en Knop, et nyt Skud, og berødte uafbrudt sine Eiere en ny Nydelse. Saaledes som den stod i Vinduet, bevægede den ofte de Forbigaaende til at standse og betragte den, og da var Mary stolt og lykkelig; selv den alvorlige og haardtprøvede Enke kunde ikke med Ligegyldighed være

Vidne til den Tribut, man bragte deres Yndlings Skønhed.

Men da Florence bortskjænkede denne Gave, ahnede hun ikke, at der slyngede sig en usynlig Traad om den, der fra det Fierne greb mægtigt ind i hendes Skjæbnes Net.

En kold Eftermiddag, netop som Foraaret var indtraadt, kom en høi og indtagende smuk Gentleman ind i den lave Stue, for at betale Beboerne deres Arbeidsløn for noget Linned. Han var en Udlænding og en Reisende, til hvem gode Mennesker havde anbefalet Mrs. Stephens. Idet han vendte sig om for at gaae, faldt hans beundrende Blik paa Rosentræet, og han standsede for at betragte det nøiere.

„Hvilken yndig Blomst!" — udbrød han.

„Ja", — sagde den lille Mary — „og den blev os foræret af en Dame, der er ligesaa elskelig og yndig som den."

„Virkelig?" — vedblev den Fremmede og fæstede sine klare mørke Øine paa hende med en vis Interesse — „Og hvorledes kom hun til at give Dig den, min lille Pige?"

„O, fordi vi ere fattige og Moder er syg, og vi

kan aldrig anskaffe os noget Smukt. Vi havde en Have engang og vi holdt saameget af Blomster; det erfarede Miss Florence, og saa gav hun os den."

„Florence!" — gientog han.

„Ja — Miss Florence L'Estrange — en skjön, ædel Dame. De sige, at hun er kommen fra fremmede Lande; men hun taler Engelsk ligesom andre Damer, kun med den Forskjel, at det klinger smukkere."

„Er hun her nu? Er hun i denne By?" — spurgte den Fremmede hastigt.

„Nei, hun reiste for nogle Maaneder siden", — sagde Enken; men da hun saae en Sky, som af skuffet Forventning, glide hen over hans Ansigt, tilføiede hun — „Forresten kan De erfare Alt om hende hos hendes Tante Mrs. Carlyle, Nr. 10 i — Street."

Kort Tid efter modtog Florence et Brev, hvis Haandskrift fik hende til at bæve. Under sin tidligere Ungdom, som hun tilbragte i Frankrig, havde hun lært denne Haandskrift at kjende — havde elsket saaledes som en Qvinde kun elsker engang; men der havde været Hindringer fra Forældres og Venners Side, lang Skilsmisse, lang Venten, til hun endelig, efter flere Aars Forløb, havde troet, at Oceanet havde

lukket sig over den Haand og det Hjerte; og det var Dette, der havde lagt et saa tankefuldt, melancholsk Præg i hendes Ansigt.

Men dette Brev sagde hende, at han levede, at han havde sporet hende, ligesom en skjult Bæk kan spores, ledet af det Hjertets friske Grønne, som hendes gode Gjerninger havde efterladt overalt hvor hun var vandret. Efterat vi have sagt Saameget, behøver Læseren ikke vor Hjelp til selv at fuldende Historien.

Gamle Fader Morris.

En Skizze af Naturen.

Af alle de Phænomener, der forbausede min Barndom, er der intet, jeg endnu den Dag idag mindes med saamegen Interesse som den gamle Mand, hvis Navn staaer ovenover min Fortælling. Da jeg kjendte ham, var han en aldrende Geistlig i en lille afsidesliggende By i Nyengland. Han havde nydt Fordelene ved en liberal Opdragelse, besad en stærk medfødt Tænkekraft, en omfattende Phantasie og mange generelle Kundskaber; men saa tidligt og saa dybt havde Plougens, Jordbrugets og Landlivets Vaner og Associationer indpræget sig i hans Gemyt, at de Kundskaber, han senere erhvervede sig, kun kunde blande sig med dem, og Resultatet blev en Mixtur, som hidtil sandsynligviis aldrig har havt sin Lige.

Han var en gediegen Nyenglænder, og hvorledes nu end Kilden til hans Oplysning maatte være beskaffen, yttrede denne sig altid i Yankee-Form og i den bredeste Yankee-Dialect.

Vi vilde forgjæves søge at give en fuldstændig Skildring af denne i sit Slags enestaaende Original; men nogle lette og ufuldkomne Penselstrøg kunne muligen hjælpe Indbildningskraften til en svag Idee om hvad ingen Anden kan faae et tydeligt Begreb om end de, der selv have seet og hørt Fader Morris.

Antag, Læser, at Du selv er et af en halv Snees Børn, og at Du hører Raabet: „Fader Morris kommer!“ Du løber til Vinduet eller Døren, og Du seer en høi, sværtbygget gammel Mand med et Par Sadelposer paa den ene Arm, medens han med famlende Forsigtighed binder sin Hest til en Ring og derpaa stolprer op imod Huset. Du lægger Mærke til hans rolige, blomstrende Fuldmaaneansigt, som oplives af et Par store, runde, blaa Øine, der med drømmende Uopmærksomhed svæve om paa alle de omgivende Gjenstande; og idet han tager sin Hat af, seer Du den hvide, krøllede Paryk, som fremhæver hans runde Hoved. Han nærmer sig Dig, og medens Du staaer der og

stirrer. Du saavelsom alle de andre Børn, lægger han sin store Haand paa Dit Hoved og spørger med sin dybe sonore Stemme:

„Hvordan har Du det, mit Rusfebeen? Er Din Papa hjemme?"

Mit Rusfebeen løber da gierne derfra saa hastig som mulig, under en ubetvingelig, fnisende Latter. Fader Morris gaaer ind i Huset, og vi bevogte enhver af hans Bevægelser, altsom han, med den meest naive Ugeneerthed, lader som han er hjemme, tager sin Paryk af, tørrer sit fyldige Ansigt med et spraglet Lommetørklæde, hjælper sig selv til hvad han behøver, og beder om hvad han ikke selv kan naae med Hænderne, Alt med et Barns hele utvungne og magelige Ligefremhed.

Jeg mindes endnu livagtigt, hvorledes vi pleiede at kige ind igjennem en Sprække i Døren eller holde den paaklem og titte ind, for at iagttage hans Bevægelser, og hvor kosteligt vi morede os over hans dybe, langsomme Maade at tale paa, hans tunge, vraltende Gang, men fremfor Alt over den vidunderlige Evne til at rømme sig, han besad.

Hans dybe, tordnende, langt udtrukne „Hm!" lig-

nede intet Andet af hvad jeg ellers har hørt, og da det traf sig engang, medens han udstødte denne Lyd, at Stuedøren pludselig sprang op, hørte jeg En af mine skjelmske Brødre raabe med dæmpet Stemme: „Charles, Charles! Fader Morris har hemmet Døren op!" — og derpaa fulgte alle Symptomer paa en lang og hjertelig Fnisen, hvori jeg tappert tog Deel.

Men det er Søndagmorgen. Den gamle Mand staaer paa sin Prædikestol. Nu er han ikke i sit eget beskedne lille Sogn, hvor han blot prædiker for Kartoffelplantere og Kornmeiere; men der sidder Gouverneur D., og der er Dommer N. og Bisidder P. og Dommer G. Kortsagt, han har et dannet og videnskabeligt Auditorium for sig. Men Fader Morris reiser sig; han ødsler ikke en Tanke paa dette — han bryder sig om Intet — han kjender, som han selv vilde sige, intet Andet end „Jesus Christus og ham korsfæstet."

Han vælger et Sted af Skriften, som han fortolker; lad det f. Ex. være Vandringen til Emmaus og Frelserens Samtale med sine Disciple. Øieblikkelig opruller det Hele sig for Dig, levende og maleriſt:

Veien til Emmaus gaaer igjennem en Egn af Nyengland; Du kan see dens Milepæle — dens Hække — dens Bomme. Nu staae Disciplene op og Du seer og hører hele deres Angst og Frygtsomhed og Kummer, tolket i Dit eget Arnesteds Tungemaal. Du smiler — det morer Dig — dog bliver Du rørt, og Illusionen voxer med hver Øieblik. Du seer den sig nærmende Fremmede, og den hemmelighedsfulde Samtale bliver mere og mere interessant. Emmaus kommer tilsyne i en Afstand, liig en nyengelsk By, med et hvidt „Meeting-House" og et Spiir. Du følger de Reisende — Du træder ind i Huset med dem; og Du vaagner ikke af Din fortryllede Tilstand, førend Prædikanten fortæller Dig, at de saae, det var den Herre Jesus! Og hvilken Jammerskade det var, at „de ikke havde kjendt ham før!"

Det var efter en Tale om dette Capitel i den hellige Skrift, at Gouverneur Griswold, idet han forlod Capellet, lagde sin Haand paa den første den bedste Bekjendters Arme, han mødte.

„Hør engang", — sagde han — „hvem er denne Præst?"

„Det er den gamle Fader Morris."

„Hm! Han er en Original — og derhos et Genie! Jeg forsikrer", — vedblev han — „at jeg har undret mig hele Formiddagen over at jeg selv har kunnet læse Bibelen saa overfladisk, at jeg har været blind for de enkelte Omstændigheder, han har fremhævet."

Jeg hørte ham engang skildre Lazarus' Historie paa den samme pittoreske Maade. Den store travle Stad Jerusalem fremstiller sig først for Dine Øine og man fortæller Dig med stor Simpelhed, hvorlunde den Herre Jesus „pleiede at blive træt af den megen Larm", og hvorlunde han var „kjed af atter og atter at prædike for Folk, som ikke andsede et Ord af hvad han sagde"; og hvorlunde han da, „naar det blev Aften, pleiede at gaae ud og besøge sine gode Venner i Bethania." Derpaa talte han om Marthas og Marias Huus: „et lille hvidt Hnus imellem Træerne", — sagde han — „man kunde netop skimte det fra Jerusalem." Og der pleiede den Herre Jesus og hans Disciple at gaae ud og forslaae Aftenen med Martha, Maria og Lazarus.

Fortælleren gik nu over til at skildre, hvorledes Lazarus døde, og med Taarer i Øinene og en halvqvalt Stemme beskrev han den Sorg, hvori de vare og hvorlunde de sendte Bud til den Herre Jesus, men

han kom ikke, og hvorlunde de anstillede mangfoldige Gisninger om Aarsagen til hans Udeblivelse; og saaledes blev han ved med et Øievidnes graphiske Omstændelighed, indtil han endelig vækkede Dig af Drømmen ved sin triumpherende Glæde over Opstandelsesscenen.

Ved en anden Leilighed, da han sad ved et med Kager og Sylteti bedækket Theebord, fandt han deri Anledning til at gjøre en praktisk Hentydning til den samme Familiehistorie. Han talte om Maria som ydmyg og stille af sig siddende ved sin Frelsers Fødder, for at høre hans Ord; men Martha tænkte mere paa hvad hun skulde anskaffe til Theen. Martha kunde ikke faae Tid til at lytte til Christus; nei, geskiæftige Huusholdningssysler optoge alle hendes Tanker, medens „hun stødede omkring i Kjøkkenet og bagte Pandekager og Sprutbakkelser."

Hans egne simple Sognebørn lyttede med spændt Interesse til hans Maade at commentere Skriften paa. Men det var fornemmelig i de landlige Kredse, man kalder for „Conferensmøder", at hele hans varme Sjæl udfoldede sig og Bibelen i hans Haand blev et Galleri af nyengelske Malerier.

Navnligen foretrak han Evangelisterne, fulgte Christus ved ethvert Skridt, dvælede længe ved hans Ord og gjentog atter og atter Fortællingerne om hvad han gjorde og udrettede, med en gammel, hvidbetroet Tjeners hele hengivne Ærefrygt.

Sommetider gav han ogsaa sin Fortælling en uventet praktisk Vending. Vi ville anføre et Exempel:

Han havde bemærket, at den lille Kreds, der sluttede sig om ham, naar han foredrog Bønnen, begyndte at aftage, og den første Gang han havde faaet et taaleligt Auditorium samlet, greb han Leiligheden til at omtale det „Conferensmøde, som Disciplene bivaanede" efter Opstandelsen.

„Men Thomas var ikke iblandt dem. Thomas ikke iblandt dem?" — gjentog den gamle Mand med sorgfuld Stemme — „Hvordan? Hvad kunde holde Thomas borte? Maaskee", — vedblev han med et Blik paa nogle af sine Tilhørere bagved — „maaskee Thomas var bleven koldhjertet og var bange for, at de skulde bede ham fremføre den første Bøn; eller" — sagde han, stottende til nogle af de rigere Bønder — „maaskee Thomas var bange for at Veiene vare daarlige; eller" — tilføiede han efter en Pause —

„maaskee Thomas var bleven stolt og troede, at han ikke kunde komme i sine gamle Klæder." Saaledes blev han ved paa en betydningsfuld Maade at opregne sin Meningheds sædvanlige Undskyldninger, og derpaa tilføiede han med stor Naivitet og dyb Benægtelse: „Men tænk blot, hvad Thomas forstjersede! For midt under Mødet kom den Herre Jesus og stod midt imellem dem. Hvor maa det ikke senere have gjort Thomas ondt!"

Denne Fremstilling af Sagen bevirkede saameget, at de tomme Pladser senere bleve udfyldte, idetmindste for en rum Tid.

En anden Gang skildrede Fader Morris de Omstændigheder, der ledsagede Davids Indvielse til Regimentet over Israel. Han fortalte sine Tilhørere, hvorledes Samuel gik til Betlehem til Isais Huus og traadte ind med den Hilsen: „Hvordan staaer det sig, Isai?" og hvorlunde han, da Isai bad ham tage en Stol og sætte sig ned, svarede, at han ikke havde et Minut at spilde; at Herren havde opfordret ham til at salve en af hans Sønner til Konge; hvorlunde Samuel, da Isai kaldte den høieste og smukkeste af sine Sønner ind; sagde, at „han kunde ikke komme i Be-

tragtning; hvorlunde alle de Andre passerede den samme Revue, og hvorlunde Samuel endelig spørger: „Hvad?“ Har Du ikke flere Sønner, Isai?“ hvortil Isai svarer: „Jo, En til, lille David dernede paa Engen“; hvorlunde Samuel, ligesaa snart han saae David, „kylede ham Olien lige i Hovedet“, og hvorlunde Isai da bemærkede, „at han aldrig i sit Liv havde faaet en saadan Overhaling.“

Fader Morris benyttede undertiden sit graphiske Talent paa en særdeles hensigtsmæssig Maade, naar han vilde give En eller Anden en Snært. Han havde en smuk Frugthave, fuld af Æbletræer, som de ti- og tolvaarige Gentlemen i Landsbyen besøgte noget hyppigere end selv den gamle Mands Gavmildhed fandt i sin Orden.

Han tog derfor Anledning til en Søndag, da han prædikede i sit lille Sogn, i sin Tale at indflette en Beskrivelse af en Reise, han havde giort; hvorlunde han havde været meget varm og tørstig, og hvorlunde han fik Øie paa en herlig Frugthave med Pærer, som fik hans Tænder til at løbe i Vand. „Jeg gik da hen til Hegnet og saae mig omkring“, — sagde han — „for jeg vilde ikke have rørt en af dem uden Tilladelse for

Alt i Verden. Endelig fik jeg Øie paa en Mand. „Mister", — sagde jeg — „vil De ikke give mig nogle af Deres Pærer?" Og Manden kom hen og gav mig vel henimod en Hatfuld. Og medens jeg stod der og spiste, sagde jeg: „Mister, hvordan bærer De Dem ad med at beholde Deres Pærer?" — „Beholde dem?" — udbrød Manden og saae paa mig med store Øine — „hvad mener De?" — „Jo Sir, jeg mener, om Drengene ikke stjæle dem?" — „Om Drengene stjæle dem? Nei! Hvor kan det falde Dem ind?" — „Seer De, Sir", — svarede jeg — „jeg har ogsaa en heel Have fuld af Pærer, men jeg kan ikke beholde de halve af dem" — her blev den gamle Mands Stemme ryslende — „i den Grad stjæle Drengene i mit Sogn dem." — „Hvad, Sir?" — sagde han — „Lære deres Forældre dem da, ikke at stjæle?" Og en kold Sved kom over mig, da jeg svarede, at jeg var bange for, de ikke gjorde det." — „Det kan De dog aldrig mene", — sagde Manden —! „Siig mig engang hvor boer De da?" — „Og saa" — vedblev Fader Morris med overstrømmende Taarer — „blev jeg da nødt til at fortælle ham, at jeg boede i Byen G."

Siden den Tid beholdt Fader Morris sine Pærer.

Vor gamle Ven var ikke mindre original i de logiske end i de beskrivende Stykker af sine Foredrag. Hans Logik var af den fortrolige jevne Beskaffenhed, der rækker almindelig sund Menneskeforstand Haanden som en gammel Ven. Undertiden udbredte hans store Sjæl og hans store Hjerte sig om Religionens grandiose Themaer i et Sprog, som, skjøndt simpelt og hjemligt, frembragte alle det sublime Sprogs Virkninger. Han holdt engang en Tale om Texten: „den Høie og Hellige, som beboer Evigheden"; og fra Begyndelsen til Enden var det en ophøiet, høitidelig Tankerække. Med sin sædvanlige ligefremme Inderlighed og sin dybe, sonore Stemme fortalte han om den store Gud — den store Jehovah — og hvorlunde Folk i denne Verden havde travlt og plagede baade sig selv og Andre, og vare bange for, at de ikke skulde faae Tid til at udrette Dette eller Hiint." „Men", — tilføiede han med en varmhjertet Tilfredshed — „Herren har aldrig Hastværk; han har det Hele at gjøre; men han har Tid nok dertil, thi han beboer Evigheden". Og den store Idee om uendelig Fritid og almægtige Hjælpekilder blev vedligeholdt gjennem hele Talen med ligesaamegen Kraft som Simpelhed.

Skjøndt Oldingen aldrig syntes at føle det Comiske i sin egen Maade at udtrykke sig paa, naar det faldt ham ind at gjøre det, gottede han sig dog over en velanbragt Vittighed eller et bidende Svar. Engang, da han spadserede gjennem et af Rabosognene, der var berygtet for sin Mangel paa Gudsfrygt, blev han standset af en heel Sværm af Stedets ugudelige Ungdom.

„Fader Morris! Fader Morris! Djævelen er død!"

„Er han?" — sagde den gamle Mand med Salvelse og lagde sin Haand paa den nærmeste Purks Hoved — „Stakkels faderløse Børn!"

Men denne gode gamle Mands Gjøren og Laden, saaledes som den omtales i Rabolavets Legender, kan umuligt beskrives fuldstændigt. Han levede langt ud over Grændsen for den almindelige Menneskealder og vedblev, da Alderdommen havde svækket hans Kræfter, atter og atter at fortælle de samme bibelske Historier, som han saa ofte havde fortalt iforveien.

Jeg kan godt erindre den Glæde der nær havde bragt den gamle Mands Hjerte til at forstumme, da den gode Sæd i hans Sogn, efter mange Aars omhyggelige Pleie og Aarvaagenhed, begyndte at blomstre, pludseligt og yndigt, som den, der lønner Ager-

dyrkerens taalmodige Flid. Mangen en haard og verdsligsindet Mand — mangen en søvnig, uopmærksom Tilhører — mangen en doven, letsindig ung Person, begyndte at laane Øre til Ord, der længe vare faldne uændsede. En Præst i Nabolavet, hvem man havde hentet, forat han skulde see og glæde sig over disse Resultater, beskriver dette Optrin, da han ved Indtrædelsen i den lille Kirke fandt en talrig, længselsfuld Menighed samlet om sin ærværdige Lærer, ventende paa Oplysning og Veiledning. Den gamle Mand sad paa sin Prædikestol, overvældet af sin stærke Bevægelse, idet han kastede Blikket omkring sig. „Fader", — sagde den unge Præst — „jeg formoder, at De nu er rede til at sige, med den gamle Simeon: „Lad nu Din Tjener fare hen i Fred, Herre; thi mine Øine have seet Din Frelse." — „Ja, tilvisse", — svarede den gamle Mand, medens Taarerne strømmede ned ad hans Kinder, og hele hans Legeme ryslede af Bevægelse.

Der hengik ikke mange Aar efter dette Optrin, førend denne naive og menneskekjærlige Christi Tjener samledes i Fred med ham, hvem han elskede. Hans Navn begynder at svinde af Hukommelsen, og om saa

Aar vil hans Minde, ligesom ogsaa hans beskedne Grav, overgroes og glemmes blandt Menneskene, skjøndt det evigt vil erindres af ham, som „ikke forgjætter sine Tjenere", og for hvis Aasyn hans Helliges Død er velbehagelig.

Ende.